

#5

(33)

Aprīlis 2024

"Dzīvē visu der piedzīvot."

Mariss Vētra

Pārsteigumu pilnais

Pavasaris ir klāt!

Lai gan ar novēlošanos, bet šis izdevums ir beidzot iznācis. Līdzīgi kā pavasaris, kas mūs ir maldinājis ar negaidītu sniegu un vasaras karstumu. Kā jau pavasarī mostoties visam, arī mēs, cilvēciņi, kļūstam dzīvīgāki un laimīgāki, atplaukstam kā pirmie pumpuriņi. Un, tā kā viss plaukst un zied, ir nebeidzami daudz tēmu, par ko rakstīt, tāpēc šoreiz ir diezgan liela tēmu daudzveidība. Manuprāt, katrs lasītājs šajā izdevumā spēs atrast ko sev interesējošu. Kad pavasaris ir parādījies uz apvāršņa, tad varam jau zināt, ka eksāmeni mūs jau gaida aiz stūra...

Veiksmi visiem eksāmenos, lai kādi arī tie nebūtu!

Siltu un tauriņiem pilnu šo spraigo pavasari jums vēl L'avīzes komanda!

Ivetina ♥
Sekare

Redaktores vēstule.....	2
Aktuālais Lavīzes ielā.....	3

ĀVG SIENAS ČUKST

Izcilo fizikas skolotāju piemiņas pasākums...	4
Ēnu diena.....	5
Mūsu koristu pārliecinošais pieteikums dziesmu svētkiem.....	5
L'avīzes rīkotais pirmais dzejas slams Āgenskalna valsts ģimnāzijā.....	6
L'avīze brauc uz Jūrmalu!.....	7

ZVANS AR MĒLI

Intervija ar Anžiju Pasečniku	8
Sazvērestības teorijas par māksliniekiem...	10
Anekdotas.....	12

MĒGINĀJUMI IZGARŠOT

DZĪVI

Ziedu valoda.....	13
Kultūras kanona maršruti.....	14
Top pasākumi.....	18
Seriāli.....	19
Atrast sevī gaismu.....	20
Grāmatu ieteikumi.....	21
Filmu ieteikumi.....	22

EIFORIJAS SĪRUPĀ

Dažādas lietišķas, kas padara dzīvi skaistāku	25
Ilgotā.....	26
Kadiķa dzeja.....	28
Par to es domāšu rīt.....	29
Dzejas slama dalībnieku dzeja	31
Preciniece pa poļu modei.....	34

PUSDIENU STARPBRĪDIS

Sudoku.....	37
Spotify playliste	38
Krustvārdu mīkla.....	39

Seko L'avīzei

Instagram: @lavizesavize

Spotify: @laviize

AUTORI

Evelīna Sekace 11.5 (Redaktore)
Afra Pia Kima 11.5
Ance Grīvane 11.5
Katrīna Vālodze 10.5
Elīze Vīgante 11.5
Rūta Lejiņa 9.2
Līna Jakubāne 11.5
Katrīna Dišlere 11.5
Arella Zariņa 10.5
Elēna Andersone 11.3
Līva Skrupska 12.5
Kitija Donga, 12.5
Elizabete Helmane 11.3
Eduards Zilberts 10.5
Sabīne Skutele 11.5
Mārtiņš Aleksandrs Feldmanis 11.4
Lizete Anna Beikmane 11.6
Sintija Trule 12.5
Emīlija Mia Kundrate 12.5
Citrarka
Kadiķis
Dagnija Ivanovska (konsultante)
<u>MĀKSLINIECISKAIS</u>
<u>NOFORMĒJUMS</u>
Evelīna Sekace, 11.5 (makets)
Otto Titovs 12.– vāks
Marta Paula Ļaščuka, 7.1- ilustrācijas (13. lpp., 29. lpp., 35. lpp)
Afra Pia Kima 11.5 (38.lpp.)
Iekļautās fotogrāfijas no personīgā un skolas arhīva.

Raksti L'avīzei:

E-pasts: laviziteavizite@gmail.com

{Izcilo fizikas skolotāju piemiņas pasākums}

Š.g. 28. martā 133. kabinetā norisinājās mūsu skolas izcilajiem fizikas skolotājiem Jānim Krūmiņam, Arsēnijam Aukumam un Ārijai Ķīgelei, kas jau ir devušies mūžībā, veltīts piemiņas pasākums, kurā tika atklāta viņiem veltīta foto galerija, Pasākumā piedalījās un atmiņās dalījās ģimnāzijas direktore Ināra Gaile, bijusī direktora vietniece izglītības jomā Aija Klegere, matemātikas un inženierzinātņu novirziena pašreizējie skolēni, kā arī absolventi, skolotāju ģimenes locekļi, pašreizējie un bijušie ģimnāzijas pedagogi un citi viesi.

Pasākuma laikā gan absolventi, gan skolotāji stāstīja savas atmiņas par šiem skolotājiem, piemēram, kādus jokus viņi stāstījuši stundās, kādus piedzīvojumus un pamācības guvuši, kā literātiem sk. Arsēnijs Aukums palīdzējis mācīties fiziku. Pasākuma laikā bija iespēja ierakstīt kādu novēlējumu skolas Viesu grāmatā.

/Evelīna Sekace 11.5/

Ēnu diena - diena, kurā visiem skolēniem ir iespēja būt ikvienam profesijas pārstāvim uz vienu dienu. Arī man piekto gadu pēc kārtas bija iespēja pasākumā piedalīties.

Šogad, garlaicības pārņemta, meklējot vietu, kur ēnot kādu juristu, atklāju Tiesībsargu. Iespējams, iepriekš neesi par to dzirdējis (es arī nebiju). Tiesībsargs ir Saeimas ievēlēta organizācija, kura rūpējas par to, lai Latvijā tiktu ievērotas cilvēktiesības un lai valsts pārvalde un pašvaldības ievērotu labas pārvaldības principus. Tā ir salīdzinoši maza organizācija, bet tās darbības klāsts gan tāds nav.

Izvēle doties ēnot tur bija neapšaubāmi pareizā. Pirmkārt, darbinieces, tajā skaitā arī juriste, ko ēnoju, bija atsaucīgas, draudzīgas un radīja brīvu atmosfēru. Gaisā nevirvoja pārspīlēts profesionālisms un spriedze, ka ik sekundi kļūdīsies. Otrkārt, nebija ierastais samākslotais darba grafiks, bet gan iespēja iejusties īstā jurista darba dienā.

Iesākot dienu ar divu stundu garu tikšanos ar Latvijas robežsargiem, kurā apsprieda dažādus aktuālus drošības jautājumus (informācija gan ir konfidenciāla), tai sekoja garda

– ĀVG SIENAS ČUKST –

malīte, ko apmaksāja Tiesībsargs (ieklauts gan bija gan, tā saucamais, “main” ēdiens, gan deserts). Pēc pusdienām notika diskusija par universitāšu tiesu izspēju kārtību. Pēc tam vēl viena diskusija par dezinformācijas izplatīšanu novadu avīžu izdevumos, kurā iesaistījāmies mēs, ēnas, un arī eksperti šajā jautājumā. Viņi mums atklāja jaunus, iepriekš nezināmus faktus. Atmosfēra vēl joprojām bija saglabājusies nepiespiesta un patīkama.

Dienas beigas sagaidījām kopā ar citu nodaļu ēnām, saņemot pateicības dāvanīņas, pēdējos padomus un aicinājumu atgriezties. Kopumā diena bija izdevusies, un nākamgad iesaku arī tev doties ēnot uz Tiesībsargu biroju!

/Kitija Donga, 12.5/

4. aprīlī, Ēnu dienā, apmeklēju Latvijas Universitātes Humanitāro zinātņu fakultāti (HZF). Ēnoju latviešu literatūres vēstures profesori un HZF Latvistiskas un baltistikas nodaļas vadītāju, kura lasīja lekciju par romānu 20.-30.gados. Pēc lekcijas devāmies iepazīt HZF plašo bibliotēku. Dienas noslēgumā viesojāmies pie HZF studentu pašpārvaldes un iepazīnām tās locekļus, kas bija ļoti interesanti un palīdzēja gūt citu skatpunktu uz Latvijas Universitāti.

/Katrīna Vālodze, 10.5/

Ēnu dienā ēnoju bijušo Jaunā Rīgas teātra aktieri Gerdu Lapošku un redzēju mēģinājumu viņa jaunajai monoizrādei "Goodbye, February!" Tā notika nesen pamestā, omulīgā ēkā pie Hanzas perona. Izrāde, kurā vairākās ainās izstāstīta aktiera dzīve, šķita tiešām interesanta un noturēja uzmanību visu laiku. Tas bija ļoti unikāls ieskats izrādes radošajā procesā.

Pēc tam mazliet parunājām, un viņš pastāstīja man par saviem nākotnes plāniem un nesen notikušo viņa dzīvē un karjerā.

Gerdu Lapošku izvēlējos ēnot, tāpēc ka pats vēlos kļūt par aktieri, un es jau viņu pazinu no iepriekšējiem projektiem. Uzzināju, cik salīdzinoši viegli ir izveidot pat šāda mēroga projektu, un ieguvu vērtīgu ieskatu labu monologu rakstīšanā.

/Eduards Zilberts, 10.5/

Mūsu koristu pārliecinošais pieteikums dziesmu svētkiem

Šī gada 8.aprīlī VEF kultūras pilī mūsu skolas 10.-12. klašu koris, kuru diriģēja Līga Gaiķe, bet klavieru pavadījumu spēlēja koncertmeistare Maija Feldmane, izpildīja trīs dziesmas: V. Pūces "Latvijai", J. Strazda un J. Petera "Zaļā zeme", kurā solo izpildīja Loreta Žubule un Eduards Zilberts, bet flautu pavadījumu - Aija Karlsona, un R. Kaupera un I. Cipes "Par mežgliem", kurā solo daļa tika uzticēta Dāvim Lektaueram. Šis pasākums bija Dziesmu svētku repertuāra pārbaudes konkurss Rīgā jeb tautās saukta par koru skati, kuras mērķis ir gatavoties 2025. gadā notiekošajiem XIII Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem. Sacenšoties gan ar mūsu kaimiņu Rīgas Valsts vācu ģimnāzijas kori, gan citiem Rīgas

– ĀVĢ SIENAS ČUKST –

korim, ieguvām augstāko pakāpi, kas ir augstākais šāda konkursa apbalvojums, iegūstot 47,81 punktu.

Koristu pārliecinošo vai ne tik pārliecinošo pieteikumu Dziesmu svētkiem vērtēja Romāns Vanags, Arvīds Platpers, Māris Sirmais un Antra Strikaite. Lai gan dienas sākumā skolas telpās bija jūtams satraukums, tomēr mūsu koris sniedza kvalitatīvu un pārdomātu priekšnesumu.

Noteikti nevar aizmirst arī 10.aprīli, kad augstāko pakāpi šajā pašā konkursā, tikai citā kategorijā, ieguva arī mūsu skolas 7. -9. klašu koris, kuru augstajam sasniegumam sagatavoja diriģente Madara Ivanovska un koncertmeistare Kristīne Geidmane. Pamatskolas korim žūrijas komisijā bija diriģenti Aira Birziņa, Edgars Vītols, Kaspars Ādamsons un Antra Strikaite. Koris izpildīja R. Tiguļa un N. Ikstenas dziesmu "Kā tu mani mīli", J. Strazda un J. Petera "Zaļā zeme" ar Kates un Paulas solo, kā arī tautasdziesmu L. Jēkabsones apdarē "Daiļu dziesmu es dziedāju". Arī ar viņu sniegumu varam lepoties!

/Elēna Andersone, 11.3 /

L'AVĪZES RĪKOTAIS PIRMAIS DZEJAS SLAMS ĀGENSKALNA VALSTS ĢIMNĀZIJĀ

Tā kā pēdējo gadu laikā novērojama dzejas popularitātes uzplaukšana, dzejas slama rīkošana skolā nebūt nebija pārsteigums nevienam dzejas entuziastam. Vērts pieminēt, ka vairāki mūsdienu latviešu dzejnieki ir mācījušies Āgenskalna Valsts ģimnāzijā, piemēram, Raimonds Ķirķis, Kirils Vilhelms Ēcis un L'avīzes rīkotā dzejas slama žūrijas locekļi Amanda Kaufmane un Rinalds Einiks.

L'avīzes komandas mērķis bija padarīt dzejas slama atmosfēru mierīgāku, lai skolēniem, kuri vēlējās izaicināt sevi un savas prasmes, spētu to darīt bez lieka stresa. Katram dzejas slama dalībniekam tika iedots pateicības diploms, visa pasākuma laikā bija pieejams tējas galdiņš, kurā jebkurš pasākuma dalībnieks un apmeklētājs varēja izgaršot trīs dažādas tējas, kā arī pirmo trīs vietu ieguvējiem tika pasniegti diplomu un grāmata.

Šoreiz dzejas slams notika divās kārtās, nevis ierastajās trīs kārtās, taču, sekojot tradīcijām, kā ceturtais vērtētājs tika pieaicināts brīvprātīgs skafītājs, šajā slamā tā bija Katrīna Vālodze, 10.5 klases skolniece. Skolas uzaicinātie profesionālie vērtētāji – Amanda Kaufmane, Diāna Birģele un Rinalds Einiks – ir Āgenskalna Valsts ģimnāzijas absolventi, tāpēc skolas vidē žūrija iederējās izcili. Katra priekšnesuma beigās žūrija izteica savu vērtējumu par priekšnesumu un ieteikumus jaunažiem dzejniekiem, kā arī pasākuma vadītāja 11.5 klases skolniece Līna Jakubāne pēc žūrijas izteiktajiem viedokļiem lūdza publikas vērtējumu ballēs. Pēc šāda procesa arī tika noskaidroti L'avīzes pirmā dzejas slama finālisti.

2024. gada 16. aprīlī notikušais L'avīzes rīkotais pirmais dzejas slams Āgenskalna Valsts ģimnāzijā labo atsauksmju dēļ, cerams, nebūs pēdējais, un, iespējams, drīz vien arī citus Āgenskalna Valsts ģimnāzijas skolēnus ieinteresēs daudzpusīgā dzejas pasaule.

Sveicam dzejas slama 1. vietas ieguvēju 11.5 klases skolnieci Afru Piu Kimu, 2. otrās vietas ieguvēju 11.5 klases skolnieci Evelīnu Sekaci un 3. vietas ieguvēju 10.5 klases skolnieku Eduardu Zilbertu par drosmi izteikties un vēlmi savu dzeju parādīt publikai!

Tiekamies nākamajā reizē!

/Sabīne Skutele 11.5/

L'avīze brauc uz Jūrmalu!

25. aprīlī L'avīzes komanda brauca apciemot Raiņa un Aspazijas vasarnīcu, kurā atrodas abu rakstnieku memoriālais muzejs. Pa muzeju mūs izvadāja mūsu skolas absolvente Amanda Kaufmane. Soli pa solim viņa izklāstīja interesantus faktus no Raiņa un Aspazijas dzīves gājuma. Manuprāt, mājā jaušamas ir skumjas, jo tajā tika pavadītas Raiņa pēdējās dienas, un tas man bija jūtams rakstnieku istabu, kas atrodas otrajā stāvā, iekārtojumā. Tajās redzami svarīgākie piemiņas priekšmeti, ar kuriem saistās dažādi notikumi, par kuriem mums pastāstīja Amanda. Tomēr šis fakts neliedz apbrīnot mājas burvību gan izskatā, gan rakstnieku devumā, ko viņi ir atstājuši, dzīvojot vasarnīcā. Ēkā arī notiek vairākas izstādes, ka ik pa laikam nomainās, un šoreiz mēs apskatījām izstādi "Uz robežas. Divas pasaules. "Zalkša līgava"" , kas ir par Aspazijas lugas "Zalkša līgava" tapšanu, atveidošanu un ir apskatāma līdz šī gada 22. jūnijam. L'avīzes komanda pateicas gan Amandai, gan vasarnīcai par šo iespēju, un aicina jūs apmeklēt "Dzejas pusnakti" 18. maijā, kas notiks Raiņa un Aspazijas vasarnīcā, Jāņa Pliekšāna ielā 5/7, Jūrmalā.

/Rūta Lejiņa, 9.2/

Intervija ar Anžēju Pasečņiku

Mani sauc Mārtiņš Feldmanis un es rakstīju savu Zinātniski pētniecisko darbu "MIEGA KVALITĀTES IETEKME UZ SPORTISTA SNIEGUMU BASKETBOLĀ JAUNIEŠU VECUMPOSMĀ" psiholoģijas nozarē.

Jau no 6 gadu vecuma trenējos basketbolā. Tā kā treniņi ir katru dienu un tie beidzas diezgan vēlu, tad tikai ap pl.23.00 sanāk būt mājās, bet pēc tam vēl jāpilda mājasdarbi un jādara citas lietas. Kad tas viss ir izdarīts, gribas arī atpūsties, tāpēc miegam netiek atvēlēts tik daudz laika, cik vēlētos. Savukārt sestdienās un svētdienās parasti notiek sacensības, tāpēc kvalitatīva atpūta/miegs ir ļoti svarīgs. Tieši tādēļ es rakstīju savu ZPD par šo tēmu. Tā ietvaros veicu intervijas ar profesionāliem basketbolistiem.

L'avīzes lasītājiem piedāvāju interviju ar Latvijas pieaugušo basketbola izlases centra spēlētāju Anžēju Pasečņiku. Viņš miegam pievērš ļoti lielu uzmanību un atklāj, ka ir pārāk apsēsts ar miegu, tāpēc šī intervija var būt ļoti noderīga jauniešiem un sportistiem, kuri saskaras ar miega problēmām, piemēram, skolas vai sporta dēļ.

Kāda nozīme ir miegam tavā ikdienas treniņu/spēļu grafikā un sniegunā uz laukuma?

Miegs pavisam noteikti ir ļoti, ļoti svarīgs, un, jo vairāk un ilgāk es spēlēju basketbolu, jo vairāk man sanāk savilkt paralēlas ar to, kāpēc es jūtos slikti, kāpēc man nav enerģijas, kāpēc es neatjaunojos. Jo vecāks es kļūstu, jo vairāk uzmanības es pievēršu miegam, jo tā noteikti ir ļoti, ļoti svarīga dzīves sastāvdaļa.

Kādi ir tavi miega paradumi un rutīna?

Es esmu nedaudz apsēsts ar miegu, tāpēc esmu ļoti daudz mēģinājis un eksperimentējis, kā ir labāk, jo man ir bijušas miega problēmas.

Šobrīd pēc plkst. 16:00-17:00 es nedzeru kafiju, jo tas nedaudz ietekmē miegu. Kādreiz varēju to iedzert un likās, ka tas miegam netraucē, bet tik un tā aizmigt ir viens, bet otrs ir tas, kāda ir tava miega kvalitāte. Tagad es kādas 2-3 stundas pirms miega uzvelku brilles, kas nelaiž cauri zilo gaismu, līdz ar to smadzenes domā, ka ir vēls, jo vakaros sanāk "sēdēt"

telefonos, planšetēs, skatīties televizoru, un smadzenes nesaprastu, ka ir vēls, ka ir jātaisās miegam, un tad būtu grūtāk iemigt, jo mazāk veidojas melatonīns. Es iedzeru magniju, jo tas arī miegam palīdz. Vēl es dažreiz paņemu L-teanīnu, kas ir uztura bagātinātājs un nedaudz atslābina ķermeni, un palīdz izgulēties. Tik un tā kādu stundu, pirms ielienu gultā, mēģinu neko neskatīties, taču palasu kādu grāmatu, kas varētu palīdzēt labāk iemigt. Vēl esmu mēģinājis aizlīmēt muti pirms gulēšanas, jo kādreiz nakī ļoti daudz elpoju caur muti, tāpēc arī sliktāk var izgulēties un ķermenis neatjaunojas tik labi.

Vai esi novērojis kādas atšķirības savā sniegunā uz basketbola laukuma atkarībā no miega kvalitātes vai daudzuma?

Daļēji atbildēju jau pirmajā jautājumā. Noteikti, kad tu neizgulies, it īpaši vairākas dienas pēc kārtas, tev ļoti zūd fokuss, tu nespēj tik ātri laukumā lasīt situācijas, reakcija kļūst lēnāka, un arī pats esi noguris, nav enerģijas, nav spēka, tāpēc tā ir milzīga starpība, vai guli pietiekami daudz vai ne tik

daudz. Līdz kādiem 22 gadiem es nejutu to starpību tik ļoti kā tagad, tāpēc pēdējos gadus miegs man ir bijis ļoti svarīgs.

Kādi ir galvenie izaicinājumi, ar ko saskaries, cenšoties uzturēt labu miega kvalitāti regulāra treniņu un spēļu grafika apstākļos?

Galvenie izaicinājumi – noteikti tas, ka nedzīvoju viens, dzīvoju kopā ar ģimeni. Daļēji sanāk pielāgoties viņiem un nevari tik ļoti domāt par sev svarīgiem paradumiem, bet viss jādara maksimāli apzināti, jo tas ir ļoti svarīgi, lai labi spēlētu. It īpaši mums, profesionāliem basketbolistiem, kuri nestrādā parastu darbu, grafiks visu laiku mainās, treniņu laiki mainās, mums ir izbraukumi. Piemēram, Spānijā vietējiem patīk ēst vakariņas pusdesmitos vakarā. Un tas nav labi miegam, jo mājās pēdējo reizi dienā mēģinu ēst ap pl. 19.00, lai vēders visu pārstrādā. Tad ir vieglāk aizmigt un var labāk izgulēties. Izbraukumos ir tā, ka vienu dienu treniņš ir pl.10.00 un jāmostas pl.8.30, citu dienu var mosties pl.11.00, papildus tam ir vēlīie treniņi un vakariņas. Tas viss nav viegli, un pēc ceļa bieži vien nav viegli aizmigt. Tā kā nākamajā dienā ir spēle, svarīgi ir labi izgulēties. Tāpēc dažreiz pirms miega iedzeru melatonīnu, kas palīdz iemigt.

Vai esi veicis izmaiņas savā dzīvesveidā vai treniņu režīmā, lai uzlabotu miega kvalitāti? Kādas?

- Pēc pl. 16.00-17.00 es nedzeru kafiju, jo tas nedaudz ietekmē miegu.
- 2-3 stundas līdz miegam uzvelku brilles, kas nelaiž cauri zilo gaismu, līdz ar to smadzenes domā, ka ir vēls.
- Es iedzeru magniju, jo tas arī miegam palīdz.
- Vēl es dažreiz paņemu L-teanīnu, kas ir uztura bagātinātājs un kas nedaudz atslābina ķermeni un palīdz izgulēties.
- Tik un tā kādu stundu pirms ielienu gultā, mēģinu neko neskatīties, es palasu grāmatu, kas ļauj labāk iemigt.

- Vēl esmu mēģinājis aizlīmēt muti pirms gulēšanas, jo kādreiz naktī ļoti daudz elpoju caur muti, tāpēc arī sliktāk var izgulēties un ķermenis sliktāk atjaunojas.

Vai laikā, kad biji jauniešis(15-18 gadi), tu ievēroji labus miega paradumus?

Kad man bija 15-18 gadi, es neievēroju labus miega paradumus, jo es nesapratu, ka man tas tik ļoti var palīdzēt. Bieži es sēdēju telefonā un negāju gulēt līdz vēlai naktij. Tagad, par to domājot, noteikti liekas, ka tas viss ir bijis ļoti bezjēdzīgi. No otras puses, visu laiku bija jāmostas sešos no rīta, lai septiņos ietu uz treniņu, tāpēc dažreiz arī kādos desmitos vakarā slēdzu visu ārā un gāju gulēt.

Kā tu domā, vai tavi miega paradumi jaunības laikā ietekmēja tavu sniegumu basketbola laukumā?

Es nedomāju, ka tas ļoti iespaidoja manu sniegumu laukumā, bet es noteikti domāju, ka miegs ir ļoti svarīgs ķermeņa attīstībai. Tas ieguldītais darbs gan svaru zālē, gan basketbola treniņos būtu daudz lielāks un lietderīgāks, ja es būtu kārtīgāk gulējis.

Kādi ir tavi personīgie ieteikumi jaunažiem basketbolistiem attiecībā uz miega optimizēšanu, lai uzturētu veselīgu miega režīmu?

Protams, *nesēdēt* telefonos un vakaros laikus iet gulēt. Vienmēr gribas kaut ko interesantu padarīt - datorspēles paspēlēt, "TikTok" pasēdēt, bet tiešām miegs ir ļoti svarīgs. Visiem sākumā jāizmēģina, kā jūties, ja viņi ies gulēt un modīsies vienā laikā. Es domāju, ka tad starpība būs manāma. Tad pats cilvēks sapratīs, cik svarīgi ir gulēt. Galvenais ir neklūt apsēstam ar miegu, jo man pat ir bijis augsts stress, domājot tikai par to, ka jāaizmieg un jāizguļas. Šādos gadījumos miegam ir sliktāka kvalitāte. Esmu mēģinājis vairākus gadus vilkt pirkstā gredzenu, kas mēra miegu. Tagad gan es to skatos pulkstenī. Ja cilvēks kļūsts nedaudz apsēsts ar to visu, tad tas miegam nepalīdz. Tāpēc jā saglabā balanss, un tad jau viss būs labi!

/Mārtiņš Aleksandrs Feldmanis, 11.4/

Sazvērestības teorijas par māksliniekiem

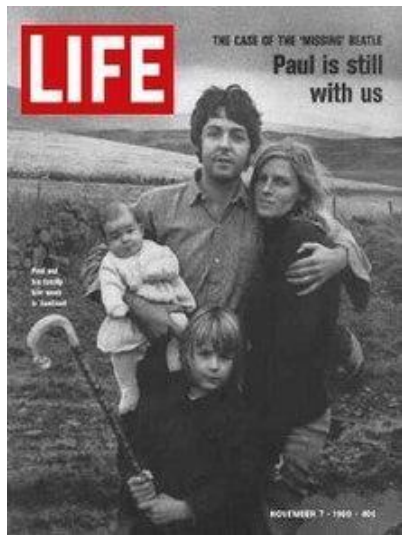
Pols Makartnijs ir miris!

Šīs baumas sāka izplatīties ASV universitātēs 1966.gadā, bet ātri vien nokļuva ārpus tām. Šī absurda sazvērestības teorija ir palīdzējusi grupai "The Beatles" gūt vēl lielāku popularitāti. Pagājušā gadsimta septiņdesmitajos gados šī teorija kļuva par studiju tēmu ASV akadēmisko studiju socioloģijas, psiholoģijas un komunikācijas nozarēs.

Paklīda baumas, ka 1966.gadā 9.novembrī pēc strīda ar grupas biedriem Pols Makartnijs (1942) esot iesēdies automašīnā un gājis bojā autoavārijā. Pēc Makartnija "nāves" pārējie grupas "The Beatles" dalībnieki, lai publiku pasaudzētu no bēdām vai arī

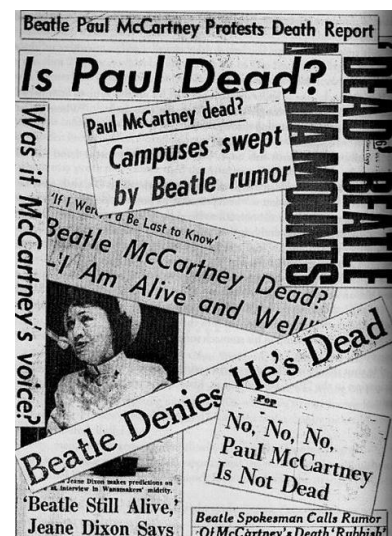
uztvertu to kā joku, Makartniju aizstāja ar dziedātājam līdzīgo konkursa uzvarētāju. Bet pēc izdarītā grupas biedri bija pārņemti ar vainas apziņu, tādēļ savā mūzikā un mākslā iekodēja slepenas ziņas, lai informētu fanus par nāvi.

Šīs teorijas dēļ daudzi fani sāka klausīties "The Beatles" dziesmas ačgārnī (no beigām uz sākumu), lai atrastu iekodētās ziņas, un pārsteidzoši bija tas, ka to bija daudz. Piemēram, ja dziesmu "Strawberry Fields Forever" spēlē ačgārnī, tās finālā ir dzirdams, kā Džons Lenons saka "I buried Paul", dziesmā "Revolution 9" vārdi "number nine, number nine", atskaņoti ačgārnī, izklausās kā "turn me on, dead man, turn me on, dead man", un dziesmas "I'm So Tired" beigas ačgārnī izklausās kā "Paul is a dead man, miss him, miss, him".

Nozīmīga sazvērestības daļa ir albuma "Abbey Road" vāks, kurš it kā attēlojot bērnu gājienu. Džons Lenons, ģērbies baltā, iet rindas priekšā, simbolizējot dievišķīgumu, Ringo Stārs, ģērbies melnā, simbolizē apbedītāju, Džordžs Harisons, viscaur ģērbies džinsos, simbolizē kaprāci, bet pats Pols Makartnijs, būdams basām kājām un atstāts no saviem grupas biedriem, simbolizē mirušo..

Lai skaidrāk saprastu šīs sazvērestības ietekmi uz grupu, labāk uzklaustīt Ringo Stāra teikto: "Tas bija vienkārši trakums...Nebija nekāda veida, kā mums pierādīt, ka viņš bija dzīvs."

Albrehts Dīrers - ebreju dumpinieks?

Alberts Dīrers (1471 - 1528) ir ne tikai atzīts kā viens no izcilākajiem vācu renesanses māksliniekiem, bet arī visu savu mūžu ticis uzskatīts par kristiešu mākslinieku. Tas ir līdz brīdim, kad mākslas vēsturniece Elizabete Garnere Dīrera mākslā atrada slepenas ziņas, kas varētu liecināt par viņa ebreja izcelsmi.

1490.gados (15.gadsimtā) Nirnbergai, Vācijā, Dīrera dzimtajai pilsētai, lika izraidīt savus ebreju izcelsmes iedzīvotājus. Pasargājot sevi un savu ģimeni, Dīrers pildīja

pavēli un publicēja savu koka gravējumu ciklu "Apokalipse", bet tajā viņš slepus arī attēloja, kā Nirnbergas ebreju apdzīvoto rajonu iznīcina un tā vietā tiek uzceltas 17 Nirnbergas aristokrātu lielās savrupmājas.

Garnere arī tic tam, ka Dīrers izmantoja saindētu krāsu savos darbos. Tam bija vairāki iemesli: lai sargātu savus darbus un lai atbērtos Nirnbergas valdībai, kuras ēkā darbi tika izstādīti, tādējādi valdības locekļi dienu dienu elpoja saindēto mākslas gaisu.

Čaikovska 6.simfonija vai pašnāvības vēstule?

Deviņas dienas pirms savas nāves komponists Pēteris Čaikovskis (1840 - 1893) diriģēja savas sestās un pēdējās simfonijas "Patētiskā" pirmatskaņojumu. Sacerot simfoniju, Čaikovskis cīnījās ar depresiju un šaubām par savām spējām kā komponistu. Čaikovskis nomira no holēras, ko izraisa nevārīta ūdens dzeršana, bet ir teorija, ka Čaikovskis pats sevi nogalinājis un atstājis 6. simfoniju kā savu pašnāvības vēstuli.

Teoriju pamato apgalvojums, ka Čaikovskim bija homoseksuālas attiecības ar kādu jaunu muižnieku, un viņu attiecības būtu drīzumā atklātas publikai, kas sagrautu Čaikovska reputāciju.

Konkrētāki teorijas pierādījumi ir saklausāmi pašā simfonijā. Pirmās trīs simfonijas daļas ir skaistas, optimistiskas, taču ceturtajā daļā, kaut gan ir daži melodiski elementi no iepriekšējām daļām, mūzika ir kļuvusi tik melanholiska, ka kļūst gandrīz neatpazīstama. Šī simfonija nebeidzas kā citas Čaikovska simfonijas. "Patētiskā" beidzas nebūfībā: mūzika, tāpat kā dzīve, lēnām izgaist. Mūzikas kritiķiem un vēsturniekiem vēl joprojām ir dalītas domas par teorijas patiesumu. Tādēļ katram pašam jānoklausās "Patētiskā" jeb 6. simfonija, ļaujot mūzikai runāt pašai par sevi.

/Katrīna Vālodze, 10.5 /

ANEKDOTES

Skolotāja jautā Pēcim:

- Kāpēc no olas izšķīlas cālēns?
- Baidās, ka citādāk no viņa uztaisīs omleti

Sarunājas divi skolēni:

- Mēs rakstījām kontroldarbu anatomijā. Es dabūju vieninieku.
- Par ko?
- Par špikošanu. Skolotāja pamanīja, ka es skaitu savas ribas.

Mūzikas skolotājs – audzēknim:

- Ja neuzvedīsies labi, pateikšu taviem vecākiem, ka tev ir talants!

Matemātikas stundā:

- Pēterīti, kas paliks, ja no simta mēs atņemsim vieninieku?
- Divas nulles, skolotāj!

Skolotājs ķīmijas stundā jautā Jānītim:

- Kas notiktu ar zeltu, ja to atstātu brīvā gaisā?
- Tas tiktu nozagts, – atbild Jānītis.

Rodas tāda sajūta, ka pirmās trīs klases tavam bērnam skolā ir aizraujošas sacensības starp vecākiem: kurš labāk zīmē, līmē, izgatavo...

Skolotājs soda skolnieku, kurš stundas laikā spēlē kārtis. Pēc stundas viņš jautā skolniekam:

- Tu zini, kāpēc es tevi sodīju?

Skolnieks:

- Zinu. Es netaisīju izspēlējumu.

- Mammu, skolotāja man šodien jautāja, vai man ģimenē ir jaunāki brāļi vai māsas, kas grasās iet šajā skolā!
- Cik jauki! Tu pateici, ka esi vienīgais bērns ģimenē?
- Jā!
- Un ko teica skolotāja?
- Viņa teica: «Paldies Tev, Debesu tēvs!»

- Haims zvana dēlam – studentam:
 - Nu, kā, dēliņ, noliki eksāmenu?
- Dēls:
- Eksāmens, tēt, izdevās lieliski. Profesori pilnīgā sajūsmā!
 - Jā, ļoti, ka lūdza mani rudenī eksāmenu vēlreiz atkārtot.

- Jānīti, ko tu šodien tāds jautrs?
- Ķīmijas skolotājs mums izskaidroja dinamīta formulu.
- Un ko rīt skolā darīsiet?
- Kādā skolā?

- Kādus varoņdarbus esat veicis savā dzīvē?
- Reiz algebrā es pacēlu roku...

Sarunājas divi absolventi:

- Kur izkriti iestājesāmosos?
- Matemātikā izgāzos.
- Kā?
- Prasīja, cik ir $0.5 + 0.5$. Pats jau sapratu, ka litrs, bet matemātiski pateikt nemācēju.

Ziedu valoda

Dārgie lasītāji! Es deru, ka vismaz vienreiz dzīvē jūs esat saskārušies ar to, ka, pirmkārt, jūs nezināt, kādas puķes dāvināt vai nopirkt, lai palutinātu sevi, un, otrkārt, jūs esat uzdāvinājis kādam nepareizās puķes neīstajā dienā vai brīdī, piemēram, neļķes kādam dzimšanas dienā. Tāpēc šajā rakstīnā autore jūs iepazīstinās ar ziedu valodu un simboliku.

Ziedu valoda sāka pastāvēt un tika izmantota jau daudzus gadus pirms mūsu ēras, piemēram, antīkajās kultūrās, taču īpaši populāra kļuva tikai 1800. gadu laikā. Gandrīz visās Viktorijas laikā mājās līdzās Bībelei atradās grāmata, kas bija kā ceļvedis ziedu valodā un simbolikā. Pēc tā laikmeta ētikas protokola puķes galvenokārt tika izmantotas, lai piegādātu ziņas, kuras nevarēja skaidri izrunāt, kā, piemēram, atzīšanās mīlestībā vai lai paziņotu, ka kāds nomiris utt. Mūsdienās vēl joprojām pastāv tā laika ceļveži un protokoli, toties ziedi vairāk tiek izmantoti, lai papildinātu kāda ziņu. Tā kā esmu nedaudz jūs iepazīstinājusi ar ziedu valodas vēsturi, pieminēšu dažu ziedu nozīmi. °♡°

Baltā lilija - nevainība, tīrība, varenība.

Dzeltenā lilija - es staigāju pa gaisu, LGBTQ.

Sarkanā roze - mīlestība, es tevi mīlu.

Baltā roze - nevainība un tīrība, mūžīgā mīlestība.

Maijpuķīte - saldums, Jaunavas Marijas asaras, atgriešanās laimē, pazemība.

Neļķe - aizraušanās, sieviešu mīlestība.

Sarkana krizantēma - es tevi mīlu.

Krokus – jautrība.

Paparde - maģija, valdzinājums, pārliecība.

Lavanda - apbrīna, vientulība.

Hiacente – sportiskums.

Narcises - egoisms, formalitāte.

Magone - mūžīgais miegs, aizmirstība, iztēle.

Tulpe - ideāls mīļākais, slava.

/Elīze Vīgante, 11.5/

◀ KULTŪRAS KANONA MARŠRUTI ▶

▶ Sekojot kultūras kanonam

1. Jāzeps Vītols Latvijas Mūzikas akadēmija - viena no 20. gadsimta sākumā (1919. gadā) izveidotajām Latvijas mākslas skolām. Agrāk augstskolu dēvēja par Latvijas Konservatoriju, un ar Latvijas mūzikas simbolu Jāzepu Vītolu kā direktoru augstskola jau tad veidoja augstāko izglītības sistēmu Latvijā.
2. Gaismas pils (Latvijas Nacionālā bibliotēka) - bibliotēka tika dibināta reizē ar Latvijas valsti, un līdz pat 2014. gadam, kad beidzot 1989. gadā uzrunātā slavenā latviešu izcelsmes ASV arhitekta Gunāra Birketa projektētā ēka tika atklāta, viss krājums atradās daudzās dažādās ēkās.
3. Raiņa piemineklis veidots par godu izcilajam latviešu dramaturgam, dzejniekam, tulkotājam, žurnālistam, filozofam, kultūras darbiniekam un politiķim.
4. Zaslauka stacija - latviešu komponista, mūzikas kritiķa un pianista Emīla Dārziņa nāves vieta. Par nāves apstākļiem vēsture vēl klusē šodien.
5. Uzvara parks - 9. Vispārējo latviešu dziesmu svētku norises vieta.
6. Akmens tilts - uz tā tika filmētas dažas ainas no ikoniskās latviešu spēlfilmas "Četri balti krekli" ("Elpojiet dziļi"). Filmas sākumā skan slavenā Imanta Kalniņa "Dziesma par četriem baltiem krekliem" Paula Butkēviča izpildījumā.

▶ Emīla Dārziņa un Alfrēda Kalniņa kultūras maršruti

1. Emīla Dārziņa mūzikas skola - Emīla Dārziņa ietekme Latvijas mūzikā ir neizmērojama, tādēļ Āgenskalnā atrodas viņa vārdā nosaukta skola.
2. Zaslauka stacija - latviešu komponista, mūzikas kritiķa un pianista Emīla Dārziņa nāves vieta. Par nāves apstākļiem vēsture vēl klusē šodien.
3. Emīla Dārziņa kapavieta - E. Dārziņa bēres apmeklēja vairāk kā 1000 cilvēku. Viņa kapavieta atrodas Mārtiņa kapos, pieminekli veidoja Teodors Zaļkalns.
4. Emīla Dārziņa iela - komponistam par piemiņu ir nosaukta iela Mežaparka apkaimē.
5. Latvijas Nacionālā opera - Emīls Dārziņš 1908. gadā sāka rakstīt pirmo latviešu operu "Rožainās dienas", diemžēl viņš darbu nepaspēja pabeigt. To pabeidza komponista draugs Alfrēds Kalniņš.
6. Alfrēda Kalniņa piemineklis - pieminekli izveidoja Teodors Zaļkalns par godu pirmās

klasiskās latviešu operas "Baņuta" autoram Alfrēdam Kalniņam.

7. Svētā Jēkaba katedrāle - no 1920.gada līdz 1923.gadam šeit Alfrēds Kalniņš spēlēja ērģeles.

8. Jāzeps Vītols Latvijas Mūzikas akadēmija - pēc 2. Pasaules kara Alfrēds Kalniņš strādāja par rektoru agrāk dēvētajā Latvijas Konservatorijā.

9. Kādreizējā Izglītības ministrijas ēka - šeit Alfrēds Kalniņš darbojās kā Izglītības ministrijas mūzikas daļas vadītājs no 1920.gada līdz 1921.gadam.
10. Alfrēda Kalniņa iela - 1951.gadā pēc Alfrēda Kalniņa nāves šī iela tika nosaukta viņa vārdā.

Kultūras cilvēks kaimiņos. Kaimiņš - Maestro Raimonds Pauls

1. Dziesmu svētku estrāde - 2023. gada Dziesmu un deju svētkos estrādē atskanēja 3 Maestro dziesmas: lielkoncertā "Tīrums" skanēja "Tautasdziesma", savukārt noslēguma koncertā "Kopā augšup" atskanēja "Manai Dzimtenei" un "Sasala jūriņa".
2. Mūzikas nams "Daile" - mūzikas nama 10. gadu jubilejas koncertā Raimonds Pauls uzstājās kā pirmais. R. Pauls bieži uzstājas "Dailē", šī gada viņš aprīlī astoņas reizes uztājās kopā ar JRT aktieri Andri Keišu kopīgi veidotajā koncertizrādē "Vīrieši labākajos gados" par godu R. Paula 88.gadu jubilejai.
3. Kultūras ministrija - no 1989.gada līdz 1993.gadam Raimonds Pauls bija pēdējais LPSR Kultūras ministrs un pirmais atjaunotās Latvijas Republikas Kultūras ministrs.
4. Kongresa nams - iepriekšējā desmitgadē Raimonds Pauls bija piekritis uzmanīt Kongresa nama rekonstrukciju.
5. Latvijas Nacionālais teātris - Raimonda Paula mūzika ir tikusi spēlēta vairākās teātra izrādēs.
6. Rīgas pils - šeit Maestro saņēma 2. un 3. šķiras Triju Zvaigžņu ordenus.
7. Latvijas Republikas Saeima - Raimonds Pauls ir bijis vairāku Saeimas sasaukumu deputāts, kā arī 1999. gadā kandidēja kā Latvijas Valsts prezidents.
8. Latvijas Radio - komponista sadarbība ar Latvijas Radio bigbendu ir bijusi ilga un nozīmīga, kopīgi tika radīts albums "Opera".
9. Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmija - akadēmijā R. Pauls mācījās no 1953.gada līdz 1958.gadam, vēlāk arī pasniedza džeza improvizācijas klasi.
10. Latvijas Leļļu teātris - vairākās izrādēs tiek spēlētā Raimonda Paula mūzika.

Lūcijas Garūtas maršruts/piedzīvojums

1. Tērbatas iela 16 - 1902. gadā dzimušās pianistes, komponistes, pedagoģes un dzejnieces Lūcijas Garūtas bērnības māja.
2. Rīgas Valsts 1. ģimnāzija - šī bija viena no vairākām skolām, kurā mācījās L. Garūta.
3. Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmija - šeit no 1919.gada līdz 1925. gadam Lūcija Garūta mācījās klavieru klasē.
4. Jāzepa Mediņa Rīgas Mūzikas vidusskola - agrāk dēvētajā Latvijas Tautas konservatorijā 1926.gadā Lūcija Garūta sāka pasniegt klavierspēli un mūzikas teoriju.
5. Latvijas Nacionālā opera - studiju laikā tieši šeit L. Garūta bija pianista repetitors.

6. Rīgas Vecā Svētās Ģertrūdes luterāņu baznīca - 1944. gada martā cilvēku pārpildītā baznīcā norisinājās kantātes "Dievs, Tava zeme deg!" pirmatskaņojums.
7. Latvijas Okupācijas muzejs - atzīmējot kantātes 80 gadu tapšanas jubileju, muzejs izveidoja tematisku burtnīcu - "Dievs, Tava zeme Deg!"
8. Dziesmu svētku estrāde - 1999. gada Dziesmu un Deju svētkos pirmo reizi izskanēja L. Garūtas lūgšana "Mūsu Tēvs Debesīs" un kantāte "Dievs, Tava zeme deg!".
9. Lūcijas Garūtas kapavieta - Lūcija Garūta nomira 1977. gada 15. februārī un ir apglabāta Rīgas Meža kapos.

Pa Imanta Kalniņa 4. simfonijas maršrutu

1. Torņkalna stacija - Imanta Kalniņa 4. simfonijas sākums atgādina vilciena sliedes, arī I. Kalniņa mūzikā un dzīvē ceļa un sliežu tēma ir ļoti nozīmīga.
2. Uzvaras parks - 4. simfonijas aprakstā kultūras kanonā ir minēts, ka skaņdarbs ir kā cīņa starp brīvību un totalitārismu.
3. Lielā Ģilde - Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra izpildījumā Lielajā Ģildē norisinājās 4. simfonijas pirmatskaņojums.
4. Pieminēklis Leonīdam Vīgneram - 4. simfonijas pirmatskaņojuma diriģents bija profesors Leonīds Vīgners.
5. Latvijas Nacionālā opera - 1997. gadā operā Imants Kalniņš saņēma Lielo Latvijas mūzikas balvu par 4. simfonijas pirmatskaņojumu un dziesmu ciklu ar Aināra Mielava sacerēto dzeju "Par Lietām, Kuras Tā Ar Nekad Nepāriet".
6. Rīgas Latviešu biedrības nams - šeit darbojās Latvijas Rakstnieku savienība, kuras biedrs bija dzejnieks Māris Čaklais, ar kura vārdiem I. Kalniņš veidoja vairākas dziesmas.
7. Rīgas Pasažieru stacija - no turienes Kalniņš nokļuva līdz Maskavai, kur liktenīgi iepazinās ar ASV rakstnieci Kelliju Čeriju, kura kļuva par komponista mūzu un kuras ietekmē radās 4. simfonija.

8. Rīgas Centrāltirgus - 3. simfonijas daļa sākas ar spalgu modinātāju, rīta nemieru, tā ritms atgādina tirgus ritmu.
9. Telefonu centrāle - šeit daudzus gadus strādāja ne tikai Imanta Kalniņa māte bet arī viņa brālis Viktors Kalniņš. Šīs ēkas dēļ Imants Kalniņš varēja sazināties ar K. Čeriju, lai veidotu kopējo projektu - 4. simfoniju. Viņas dzeja ir iekļauta simfonijas finālā.
10. Rūpnīca VEF - I. Kalniņa tēva darba vieta. 4. simfonija ir kā cīņa starp dabisko un mehānisko.

Maestro dzīves maršruts

1. Nordeķu ielas mājas – tur atradušās Raimonda Paula bērnības mājas, kuras ir aizstājušas bezpersoniskas bloku mājas.
2. Emīla Dārziņa mūzikas skola - skolā, kurā Maestro mācījās un pirmajā studiju gadā arī strādāja par koncertmeistaru.
3. Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmija - Raimonds Pauls bija agrākās Latvijas Valsts konservatorijas klavierklases students, kur kādu laiku viņš bija džeza pianisma pedagogs.
4. Latvijas Nacionālais teātris - Raimonds Pauls sacerēja mūziku Pētera Pētersona lugai "Man 30 gadu", kas tika iestudēta Latvijas Nacionālajā teātrī.
5. Latvijas Nacionālā opera - Raimonds Pauls sacerēja mūziku baleta viencēlienam "Kubas melodija".
6. Latvijas Radio - tieši šeit tiek ierakstītas Maestro liriskās estrādes dziesmas,
7. Lielā Ģilde - Raimonds Pauls kļūst par Rīgas Estrādes orķestra muzikālo vadītāju un galveno diriģentu.
8. Akas iela - pēc aiziešanas no muzikālā vadītāja un galvenā diriģenta amata Akas ielā notiek mēģinājumi Raimonda Paula jaunizveidotajam ansamblim, kurš vēlāk pievienojās Latvijas Valsts filharmonijas profesionālajam kolektīvam, un tika izveidots slavenais ansamblis "Modo".
9. Rīgas Kinostudija - Raimonds Pauls guva vēl lielāku slavu, sacerot mūziku vairākām ļoti populārām latviešu kinofilmām.
10. Kultūras ministrija - no 1989. gada līdz 1993. gadam Raimonds Pauls bija pēdējais LPSR kultūras ministrs un pirmais atjaunotās Latvijas Republikas kultūras ministrs.
11. Mihaila Čehova Rīgas Krievu teātris - 2000. gadā savu otro dzimšanu piedzīvoja Paula mūzikls "Kerija".
12. Arēna "Rīga" - šeit pirmo reizi 2006. gadā norisinājās Raimonda Paula dziedāšanas svētki par godu Maestro dzimšanas dienai.
13. Mūzikas nams "Daile" - 2018. gadā mūzikas namā tika pirmatskaņota koncertprogramma "Raimonds Pauls un Daumants Kalniņš. Tikšanās Dailē".
14. Dailes teātris - Dailes teātra 100 gadei izveidotajā albumā "Dailes pieskāriens" ir iekļautas 15 Raimonda Paula Dailes teātra izrādēm komponētās melodijas.

/Katrīna Vālodze, 10.5/

Top pasākumi, ko iesakām apmeklēt aprīlī un maijā:

Rīgas Pasaules filmu festivāls 2024 25.-28. aprīlī

Šī gada programmas kopsaucējs ir "Dzīve". 17 seansos būs skatāmi kino stāsti, kas interesējas par to, kā būt dzīviem. Festivāla īpašais viesis būs amerikāņu *cinéma vérité* dokumentālā kino režisors Ross Makelvijs (Ross McElwee). Festivāls tika atklāts 25. aprīlī 18.00 ar filmu "Saules pulkstenis" (Sundial).

- Norises vieta: Kino Bize, Elizabetes ielā 37-2
- Biļetes: kinobize.lv

Literatūras vakaru sērija "Divi" 8. maijā

8. maijā 19.00 norisināsies jau 7. sērijas "Divi" pasākums. Šoreiz uzstāsies rakstnieks Svens Kuzmins un dzejnieks, žurnālists Toms Treiberģs. Pasākumu kā parasti vadīs dzejniece Inga Pizāne.

- Norises vieta: Northen Grip, Barona iela 44
- Ieeja bez maksas.

Rīgas Fotogrāfijas biennāle 18. aprīlis - 14. jūlijs

Jau 5. gadu Rīgas Fotogrāfijas biennāle turpina sekot attēla attīstībai, šogad vēršot uzmanību identitātes jautājumiem. RFB programmu šogad veido 9 izstādes Rīgā un Siguldā, tai ir plaša izglītības programma, kā arī ikgadējais RFB izdevums. Biennāles centrālais notikums ir Rīgas mākslas telpā skatāmā izstāde "Cilvēks-dators".

LMA Atvērtās skates 29. aprīlis- 10. maijs

Latvijas Mākslas akadēmijā notiks pavasara semestra Atvērtās skates. Plašā pasākuma programma piedāvās iespēju divu nedēļu laikā, divās akadēmijas ēkās aplūkot jaunākos studiju rezultātus mākslā un dizainā. Skašu apmeklētājiem, kuriem interesē plašāka informācija par studiju iespējām, ir iespēja pieteikties apmeklējumam kopā ar specialitātes pārstāvi.

Plašāka informācija atrodama LMA facebook.

/Līna Jakubāne, 11.5/

Seriāli

Dārgie lasītāji! Pirmo reizi *L'avīzes* vēsturē ir raksts par TV seriāliem, un, tā kā es pati skatos daudz seriālu un filmu, man jums ir daži ieteikumi.

Pirmais seriāls, kuru es noteikti ieteiktu jums noskatīties, ir "Poza" jeb „Pose”. Tas ir viens no visskaistākajiem un labākajiem, ko esmu redzējusi. Seriāls ir par LGBTQ+ sabiedrību un kultūru pagājušā gadsimta astoņdesmitajos un deviņdesmitajos gados, un par to, kā cilvēki cīnījās par savu vietu sabiedrībā un piedzīvoja HIV pandēmiju. Visburvīgākie brīži bija tā saucamās balles, kurās „queer” cilvēkiem bija iespēja izpaust sevi tādos veidos, kādos tolaik pārējā sabiedrība nepieņēma vai neatļāva. Katrā ballē bija dota kategorija, kur cilvēks varēja parādīt savas prasmes un talantu. Tas, kas patiesībā seriālu padara par skaistu, ir tie momenti, kas ir pilni ar

emocijām, kā, piemēram, galveno varoņu prieka brīži vai pārdzīvojumi. Es tiešām iesaku visiem noskatīties seriāls "Poza".

Otrais seriāls, kuru iesaku noskatīties, ir „The end of the fu***ing world”. Ja jums patīk „coming of age” un biedējošas filmas vai grāmatas, tad jums noteikti patiks ieteiktais seriāls. Tas ir par diviem jauniešiem, kuriem lēnām apkārt sabrūk pasaule (cilvēki nomirst, dzenas pakalpojuma policija, kāds kādu grib nogalināt u.t.t.), toties viņi visu laiku ir blakus viens otram. Seriāls tiešām ir ļoti labs un interesants, jo ir iespēja redzēt, kā cilvēks ar neadekvātu uzvedību (psihopāts) sāk just emocijas un pat iemīlas kādā.

Trešais seriāls, ko es ieteiktu noskatīties, ir „Russian doll”, jo, pirmkārt, galvenajā lomā ir Nataša Lijona, un, otrkārt, tas ir ļoti interesants un šaušalīgs. Nadia (N. Lijona) pēkšņi un bez iemesla iesprūda laikā. Viņa varēja mierīgi nomirt un pēc tam tūlīt atdzīvoties. Bez viņas to pieredzēja vēl viens cilvēks. Lai beigtos miršanas cikls, viņiem bija jāatrod dzīves gudrība vai tas, kas dzīves laikā noticis nepareizi. Seriāla epizodes ir tikai 20 minūšu garas.

Seriālā "Poza" ir man pats mīļākais, toties pārējie ir manā top 10. Ja jums ieteiktie īsti neinteresē, tad iesaku noskatīties „Anne with an E” vai „Maid”. Nobeidzot šo rakstiņu, sūtu daudz buču un mīlestības un novēlu jauku lasīšanu. Mīlu! ٥٧٣ ٥٧٣ ٥٧٣

/Elīze Vīgante, 11.5/

Elizabete Birģele ir 12. klases skolniece no Rĩgas Valsts 2. ģimnāzijas, kurai jau iznākusi pirmā grāmata. Iespaidīgi, vai ne? Pavisam nesen tā parādĩjusies grāmatnĩcās un sākusi saņemt pirmās atsauksmes. Elizabetes fantāzija vienmēr ir nomodā, un šĩ grāmata ir vienreizĩga iespēja arī sevi aizvest citur. Atbalsti jauno rakstnieci un reizē baudi aizraujošu romānu, lasot "Atrast sevĩ gaismu"!

Elizabete labprāt uzrunā jūs, lasĩtājus, tāpēc šeit ģpaša vēstulĩte tieši L'avĩzei:

Labdien, mani sauc Elizabete Birģele. Pirms neilga laiciņa iznāca mana pirmā grāmata, kuru sarakstĩju, kad man vēl bija 16. Vēlējos jums paziņot, ka romāns nav vienkārši par jauniešiem, jo tāda esmu tikai es - vienkārša jauniete. Manā grāmatā mani varoņi ir kaut kas daudz vairāk - tie esat jūs, mani lasĩtāji.

Esmu padzĩvojusi dažādās vidēs, noteikti esmu redzējusi tikai mazu stūrĩti no visa tā, kas patiesĩbā ir vēl šajā sabiedrĩbā atrodamas, taču pagaidām apzinos kādu vienu mazu noslēpumu... Katrā, arī tavā, lasĩtāj, galvā ir milzĩgas muĩžas vai pilis, kurās ir sakrājušās ne tikai jūsu emocijas un atmiņas, bet arī daži spociņi un briesmoņi. No šiem briesmoņiem varbūt var tikt vaļā, bet no spokiem gan nevar, jo tie balansē visu pārējo. Tās visdrĩzāk ir bailes.

Bailes pieaugt, bailes uzņemtĩes atbildĩbu, bailes nekad neiemĩlēties, bailes palikt resnam, bailes palikt tievākam, bailes nevienam nepatikt, bailes neiesniegt ZPD laikā, bailes nepaspēt izmācĩties, bailes sevi neiemĩlēt, bailes nesasniegt savus sapņus, bailes par savu vai citu veselĩbu, vai arī bailes vienkārši būt, eksistēt.

Lai šie spoki nepārņemtũ visu tavu prātu, ir kaut kas jādara lietas labā. Taču ne visiem atbilde ir tāda pati. Lūk, šeit ir mana grāmata, kurā jūs, jaunieši, meklējiet atbildes, jo ceļš tomēr varētu būt lĩdzĩgs, it ģpaši, ja tu šķēerso to kopā ar draugiem, sev tuvajiem!

Ceru, ka izbaudĩsiet manu darbiņu, kuram sekos arī otrā daļa, jo romāns ir sadalĩts divās daļās, lai nebiedētu lasĩtājus ar tā lapaspušu skaitu :) Tieši tā, šĩ grāmata ir domāta arī grāmatu nerasĩtājiem. Tā ir domāta visiem.

Es jūs visus mĩlu, lai viss izdodas!

Elizabete Birģele

Uzzini, kurš
grāmatas
Varonis tu esi

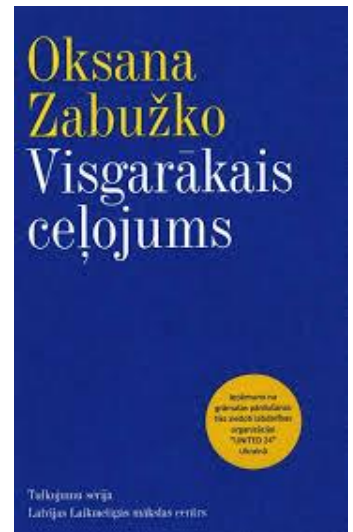
Grāmatu ieteikumi

Šoreiz iesakām nedaudz avangardiskus stāstus, kas liek iedziļināties eksistenciālās idejās.

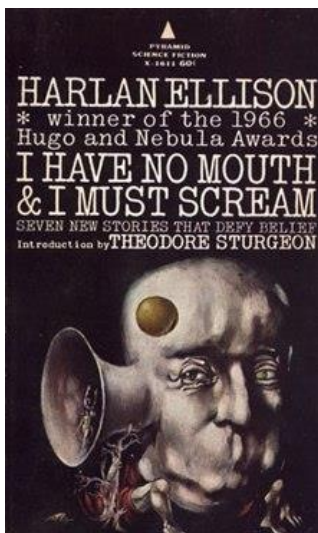
Oksana Zabuzko - Visgarākais ceļojums

“Visgarākais ceļojums” rakstīts hibrid-memuāru formā, kur trāpīgas personiskas atmiņas savijas ar kritisku analīzi un vēsturisko fonu. Ja vēlies labāk izprast Ukrainas un Krievijas konfliktu, tad noteikti iesaku izlasīt šo grāmatu. Jo šis nav jauns karš, kā pati autore teica: “Rietumi uzvarēja aukstajā karā. Patiesībā Rietumi tajā nevis uzvarēja, bet to tikai pārtrauca, tā sakot, vienpusēji atbrūņojās.” Autore iedziļinās ne tikai ukraiņu vēsturē, bet arī Krievijas manipulācijas taktikās un to izveides politiskajā pamatojumā.

Grāmata tulkota daudzās Eiropas valstu valodās, lai sniegtu šīs zināšanas ikvienam, kam interesē Ukrainas un Krievijas konflikta aizsākumi. Pati autore turpina arī aktīvi darboties politikā.

Harlan Ellison - I have no mouth and I must scream

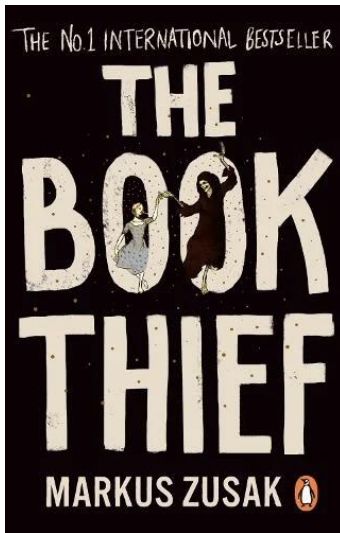
Šis ir īss stāsts par 4 cilvēkiem, kas ir iesprūduši virtuālā realitātē, ko izveidojis mākslīgais intelekts. Mākslīga intelekta vārds ir AM, un spilgts citāts no tā, kas atspoguļo eksistenciālo jautājumu par mākslīga intelekta pašapziņu, ir “cogito ergo sum”, no latīņu valodas tulkojot - “es domāju, tāpēc es esmu”. Sākotnēji šiem cilvēkiem ir cerība izkļūt no šīs pasaules, tomēr vēlāk viņi saprot, ka nekas AM neapstādinās, jo viņam nav domu, tas ir uzprogrammēts intelekts, un nekas viņu nevar ietekmēt. Viņi nevar nomirt, un AM viņus moka šajā virtuālajā realitātē, un tur nav nekas, ko viņi var izdarīt. Tas ir diezgan šausmīgs vēstījums par mākslīgā intelekta tumšo pusi, ko mēs nespējam izzināt. Grāmata ir pieejama tikai angļu valodā.

Šis īss stāsts ir uzvarējis “Hugo award” 8 reizes, “Nebula award” 3 reizes, kā arī ieguvis daudzas citas atzītas balvas. Šis stāsts vienozīmīgi ir ietekmējis daudzus tā lasītājus.

Serhijs Žadans - Harkivas Dinamo

Apokaliptisks dzejas krājums par šī brīža ukraiņu situāciju un sajūtām, kā ir tad, kad tavi tuvākie draugi mirst un tava pilsēta sāk zaudēt krāsas un ēkas, kurās tu esi uzturējies katru dienu, tagad ir pussagruvušas. Tomēr Serhijs Žadans sniedz šīm depresīgām sajūtām satīrisku un humoristisku nokrāsu, saglabājot šī sarežģītā temata smagnējumu, nebaidoties pateikt, kādas patiešām ir sajūtas ukraiņu iedzīvotājiem šajā laikmetā. Serhijs Žadans savā grāmatā nezina, vai vērsties pie dieva vai palauties uz cilvēciņu, lai sevi mierinātu šajā sarežģītajā posmā. Bet šajā krājumā nepietrūkst arī smieklīgu situāciju aprakstu par viņa un viņa draugu ikdienu, papildinātu ar sāpīgiem sarunvalodas vārdiem. Krājums saņēmis “Dzejas dienas 2023” balvu par gada labāko dzeju un atdzeju.

Serhijs Žadans
Harkivas Dinamo

Markus Zusak - The book thief (Markuss Zusaks - Grāmatu zagle)

Grāmatu zagle ir romāns, ko stāsta Nāve, par Līzeli, meiteni, kura Otrā pasaules kara laikā uzauga Vācijā. Viņa zog grāmatas, mācās lasīt un rod mierinājumu vārdos. Viņa un Makss, ebreju zēns, kuru aizsargā viņas ģimene, ir vienīgie galvenie varoņi, kas izdzīvojuši karā. Stāsta darbība norisinās Himmeles ielā Molčā, Vācijā. Lai gan Molča ir izdomāta pilsēta, Markuss Zusaks sniedz daudzas vēsturiski precīzas detaļas, lai sniegtu stāstam ticamību.

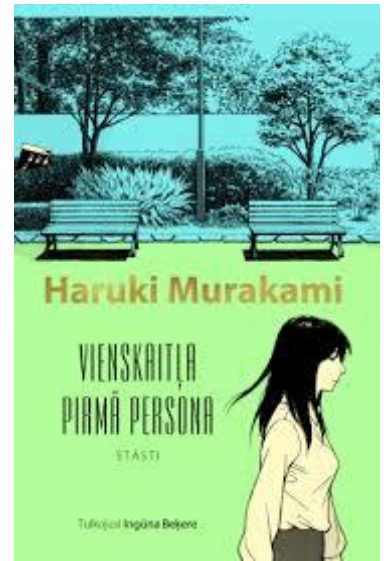
Grāmata ir saņēmusi vairākus apbalvojumus kā labākā grāmata: "Commonwealth Writers' Prize", "School Library", "National Jewish Book Award". Grāmata ir tulkota arī latviešu valodā.

Haruki Murakami - Vienskaitļa pirmā persona

Haruki Murakami ir pazīstams kā satīrisks un idillisks īso stāsu autors.

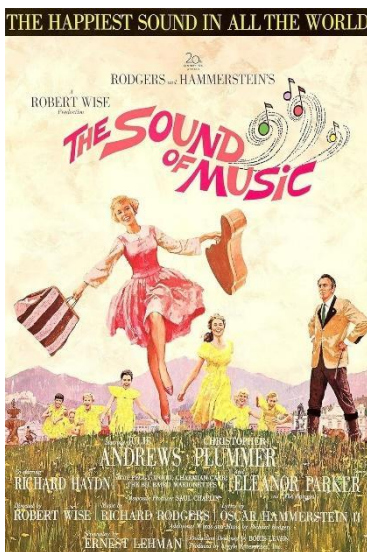
Šis ir viņa 8 īso stāstu kopums, kas tulkots no angļu valodas "first person singular - Haruki Murakami". Stāstiem ir vasaras nokrāsa, un tie liek sapņot par ikdienišķām lietām. Autors fantazē par dažādiem košiem momentiem, ko ir pieredzējis. Tāda valoda, kādā raksta Haruki Murakami, ir reti sastopama, un tā ļoti atšķiras no tās, ko mēs esam pieraduši lasīt. Vienā no stāstiem autors vēsta par savu pieredzi viesnīcā, tomēr, lai piešķirtu fantāzijas devu, stāstā piedalās arī runājošs mērķaķis, kas viņu arī apkalpo. Ačgārni, amizanti un viennozīmīgi atšķirīgi stāsti.

Grāmata ir godalgota starp labākajiem jauno autoru darbiem "Gunzo Prize", kā arī ieguvusi balvas "the Frank O'Connor International Short Story Award" un pat "the Franz Kafka Prize".

/Afra Pia Kima, 11.5/

FILMU IETEIKUMI

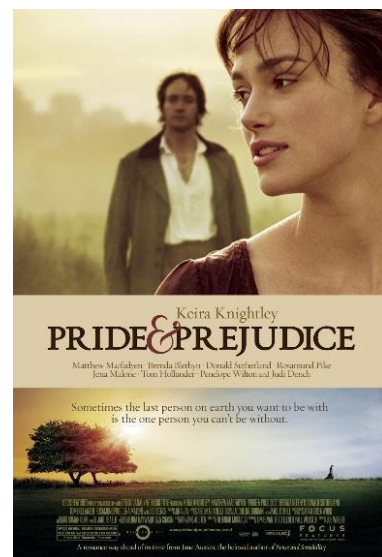
"Mūzikas skaņas" ("The Sound of Music")

ir 1965. gada ASV muzikāla drāmas filma, kuras producenti un režisors ir Roberts Vaizs. Tā ir mūžīga klasika, kas 60 gadus vēlāk vēl joprojām turpina apburt skatītājus ar savu valdzinošo stāstu un neaizmirstamo mūziku. Filmas darbība norisinās 1938. gadā, Austrijā. Stāsts seko Marijai, dzīvespriecīgai jaunietei, kura mācās, lai kļūtu par mūķeni, bet tiek nosūtīta par guvernanti jeb auklīti atvaļināta flotes virsnieka Georga fon Trapa bērniem. Vien neilgi pēc ierašanās viņa fon Trapu ģimenē atgriež prieku un mūziku. Džūlija Endrjūsa precīzi atveido Mariju ar siltumu un optimismu, savukārt Kristofers Plumers - bargā, taču sirsnīgā kapteiņa fon Trapa lomu. Filmas brīnišķīgās dziesmas no "Do-Re-Mi" līdz "Edelweiss" piesaista visu vecumu auditoriju, un tās pavada elpu aizraujošas ainavas, kas pastiprina dziesmu un filmas kopējo šarmu.

"Mūzikas skaņas" turpina iedvesmot paaudzes, atgādinot par mūzikas nezūdošo spēku un skaistumu, pieņemot dzīves izaicinājumus.

"Lepnums un aizspriedumi" ("Pride & Prejudice")

19. gadsimta sākumā Anglijā Beneta kundze audzina savas piecas meitas – Džeinu, Elizabeti, Mēriju, Kitiju un Lidiju, lai kādu dienu apprecētos ar bagātu vīru, kas spētu uzturēt ģimeni. Benetu ģimene nav no sabiedrības augstākā slāņa, un, ja nomirs Beneta kungs, tad viņu māju Hertfordšīrā mantos kāds attāls brālēns. Kad Binglija kungs, bagātais vecpuisis, un viņa labākais draugs Dārsija kungs ierodas pilsētā, lai pavadītu vasaru savrupmājā netālu no viņu īpašuma, kautrīgā un skaistā Džeina iemīlas Binglija kungā, tikmēr Elizabete uzskata, ka Dārsija kungs ir snobs un pārlietu lepns vīrietis. Viņa zvēr, ka ienīst Dārsija kungu uz visiem laikiem, taču tas ir viņu brīnišķīgā mīlas stāsta sākums.

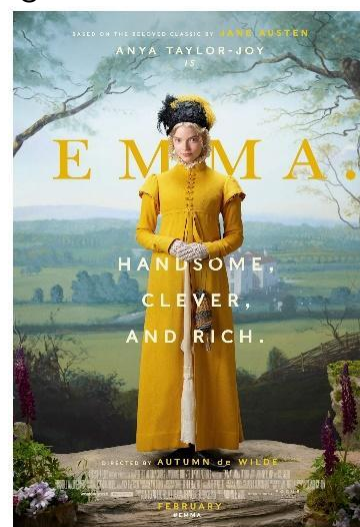
"La La Land: Kalifornijas sapņi"

ir 2016. gada ASV muzikāla komēdijdrāmas filma, kuras režisors ir Damjēns Šazels. Filma norisinās Losandželosā, sekojot topošajai aktrisei Miai (Emma Stouna) un džeza mūziķim Sebastianam (Raiens Goslings), kad viņi īsteno savus sapņus un iemīlas. Krāsainajā Losandželosā viņu attiecības uzplaukst, bet karjeras laikā saskaras ar izaicinājumiem. Līdzsvarojot ambīcijas ar mīlestību, viņi saskaras ar grūtām dzīves izvēlēm. Ar "lipīgām" melodijām, žilbinošiem

deju numuriem un satriecošiem vizuālajiem efektiem filma godina klasiskos Holivudas mūziklus, vienlaikus sniedzot mūsdienīgu mīlas stāstu.

EMMA

Tas ir stāsts par pieaugšanu, patiesi svarīgo sapratni un patiesas mīlestības atrašanu. Skaistā, gudrā un bagātā Emma Vudhausa ir nemierīga līdere bez sāncenšiem savā mierīgajā mazpilsētā. Viņa piedzīvo dažas smieklīgas un dažreiz muļķīgas situācijas, mēģinot atrast īsto cilvēku, ar kuru būt kopā. Stāsta gaitā viņa pieļauj kļūdas un veido attiecības ar cilvēkiem, kas viņai nav piemēroti. Bet rezultātā viņa saprot, ka mīlestība, ko viņa ir meklējusi, visu laiku bija viņas acu priekšā.

/Ance Grīvane 11.5 un Lizete Anna Beikmane 11.6/

ELIZABETES BIRGELES
GRĀMATA

ATRAST
KUR MĒS ESAM?

SEVĪ
KAS MĒS ESAM?

GAISMU
KAPĒC MĒS ESAM?

Dažādas lietišas, kas padara dzīvi skaistāku

Saule, kaut izgaismotu tu darbus manus! Prieks vēl nepilda acis, un cerība par mieru dzen izmisumā. Dažreiz ir tik grūti noticēt, ka tas viss nāks par labu. Grēksūdzē sastingst locekļi, gribas gulēt un beidzot gavilēt – āmen.

Tu pamosties četros un saproti, ka vēl vari gulēt līdz septiņiem. Astonos sēdi uz grīdas pie kabineta un skaties uz klasesbiedriem. Viens pamana un uzsmaida. Ieejot klasē, tas stīlīgais cilvēks *who has it all figured out* pasaka, ka izskaties labi. Tu sēdi pie loga, un saule karsē vaigu. Priekā fantazē, ka silda tā, ka iziesi no klases ar nosauļotu seju. Šodien vari paelpot pa degunu un beidzot zini tēmu, ir pat viegls adrenalīns, kad izsauc pie tāfeles, jo zini – nekļūdīsies. Šodien tavš solis ir viegls, nav jādodomā no jauna, cik strauji iet, un mugura pati no sevis šķiet taisna. Tev atsienas šņore, un gaitenī vairs nav burzmas, tāpēc nevienam netraucē. Kāds netālu stāv un gaida, līdz piecelsies, pēc tam tā sanāk, ka jūs sākat runāt gaužām sirsnīgi un jēgpilni, un jaunības muļķība ir atstājusies (tagad arī klusumam ir savs svars). Tu pusdienās apei ap skolu, un ir pietiekami silts, lai novilkto jaku. Vējš ir svaigs un veldzējošs, tu izņem austiņas, jo putni dzied. Šodien soma ir viegla. Vēlāk saņem ziņu no radiņa, ko tikai nesen sāki novērtēt. Ziņā piedāvāts aiziet uz kafejnīcu un nopirkt dzērienu, kas jau kopš seniem laikiem bijis tavš mīļākais. Jā, par to atceras! Jūs plānojat datumus, un pirmais piedāvājums abiem der lieliski. Vēlāk cilvēks piezvina un saka: "Pastāsti par savu dienu!" Ak, un tu stāsti... Sākumā kūtri, tad dedzīgi, tu piemini visu skaisto un skumjo, un tevī vienkārši klausās... Otrā galā skan laimes smiekli, par tevi kāds ir no sirds priecīgs. Tu nezini, ko atbildēt, bet vārdi paši no sevis atnāk, pēc tam smiekli skan abos galos. *Inside* joki ir labākie. Un tad tev pasaka: "Es lepojos ar tevi, vai zini?" Un tu zini, ka tā ir taisnība un ka tu arī tagad spēj par sevi priecāties. Tu noliec klausuli pareizajā mirklī un dodies atpakaļ uz skolu. Kāds tev iet pa priekšu un patur durvis ar *valid* smaidu. Ak, vai varam būt labākie draugi? Stundā blakussēdētājs uzliek uz klades uzlīmi ar puķīti, un tavš iekšējais bērņuks salecas no prieka. Kad beidzas stunda, skolotāja novēl skaistu dienu un paskatās tieši tev acīs. Ejot mājās, ieej veikālā. Tur brīnumainā kārtā skan Ziemassvētku mūzika, un tu beidzot zini, ka kāds tevi saprot. Tavam mīļākajam gardumam kā reiz ir atlaide, un pie kasēm pamani mīlīgu vecāka gadu gājuma pārti, kas stāv roku rokā. Pārdevēja pirmā pasaka labdien, un tu paspēj preces kārtīgi ielikt somā pirms maksāšanas. Kad pasaki visu labu, tev atbild jā, paldies, lai jums saulaini! Kad atnāc mājās, tev ir motivācija izkārtot somu, pirms iekrīti gultā. Mamma ir izmazgājusi veļu, un gaišīgi palagi sveic smagās kājas. Tu aizmiedz, bet pamosties pietiekami laicīgi, lai paspētu izmācīties, un tev beidzot ir spēks. Nevar būt, ka viss jau izdarīts līdz sešiem! Tu aizej uz lielo istabu, sāc skatīties TV pārraidi un atceries, ka iznākusi jauna sezona mīļākajam šovam. Pēc divām sērijām lielā māsa uzraksta un piedāvā aiziet uz Ciemkukuli. Viņa nav redzēta kopš Lieldienām. Māsa atbrauc tev pakal, un jums ir visas zaļās gaismas. Ārā apmācies, sāk līnāt, bet ir tik silti, ka logs ir pavērts, un lietūs smarža nosēžas uz ādas. Kad piebraucat pie kafenes, jau gāž, un ir tik patīkami skriet pa siltajām pelķēm. Mazliet nosalsti, bet tas nekas, jo kafija ir tik silta, ka puncis priecīgi kņud. Piena ir tieši tik daudz, cik tev patīk. Jūs ar māsu sēžat un plāpājat, abi aizmirsuši par telefoniem. Viņa atceras visus tavus plānus, ko iepriekš stāstīji, un atbalsta idejas, par kurām mamma bija skeptiska. Tu jūties tik ieraudzīts... Un tad, liekas, kaut kā taču jāatmaksā vai jāpateicas. Tu piedāvā izmaksāt magoņmaizītes ar šokolādi, bet viņa pasmaida un izvelk no azotes kastīti ar ideāliem šokolādes cepumiem... Atpakaļceļā jūs mašīnā dziedat karaoke bērņības labākajiem hitiem. Tevi izlaiž kvartālu no mājām un novēl drošu ceļu. Debesīs mirdz dažas zvaigznes, arī Lielie Greizie Rati. Kad ienāc pa durvīm, mamma atnāk no lasītavas un cieši, cieši apskauj. Viņa stāsta par bildi, ko atradusi vecā albumā, un tas līcis domāt par tevi. Kad ieej savā istabā, saproti, ka rīt ir Darba svētki un nav jāliek modinātājs. Āmen.

/Citrarka/

ILGOTĀ

Saulains aprīļa rīts. Uzvilcis svītraino kreklu ar garām rokām un bikses smilšu krāsā, Anatolijs ir gatavs dienai. Bīstams, satraucošs ir Anatolija darbs. Katru dienu viņš saskaras ar stresu un plāno, kā efektīvāk un ātrāk izdarīt savus pienākumus. Alga viņam nav vislielākā, bet viņš par to nesatraucas, jo mīl to, ko dara. Darbā viņam nav daudz draugu, bet tas viņu apmierina, jo strādājot nedrīkst tikt novērsta uzmanība. Viņš ir zooloģiskā dārza kopējs. Lai arī Anatolija māte viņu uzskata par neveiksminieku un lielāko kļūdu, Anatolijam šķiet, ka viņš ir dzīves augstākajā punktā. Bieži vien viņš sevi salīdzina ar kādu slavenību, kā, piemēram, Bredu Pitu vai Džordžu Klūniju. Citiem kopējiem šķiet, ka Anatolijs ir īpatnējs. Anatolijam jau ir 35 gadi, taču viņš ir neprecējies un irē istabiņu no kāda pensionēta dārznieka, kuram ir vecuma demence un kurš bieži pa dzīvokli kliež: "Cik maksā Lietuvas kūdra?". Anatolijs ir noslēgts cilvēks, taču viņa labākais draugs ir spīdīgais, tūkstoš eiro vērtais zelta "YAMAHA" alta saksofons, kam viņš krāja naudu veselus piecus gadus. Viņa viens no sapņiem ir spēlēt kādā slavenā džeza grupā, taču pagaidām viņam nav liela skaņdarbu izlase. Viena no mīļākajām dziesmām ir Raimonda Paula melodija "Ilgaiss ceļš kāpās". Šī dziesma ietrinā šķina Anatolija dvēseles stīgas un ļauj pacelties sepiņtajās debesīs.

Nenoliedzami dažkārt viņš kļūst bēdīgs, jo dzīve vienatnē nav pati pilnība, bet to viņš risina ar kādu zaļās maģijas kāsi, ko viņam piegādā zoodārza sētnieks. Zooloģiskā dārza pārvaldnieks jau ir kādas trīs reizes izteicis brīdinājumu, ka kamieļu aploka tuvumā ir stingri aizliegts smēķēt. Anatolijs to vienmēr ņem vērā, taču dažkārt savā pārdomu lidojumā to aizmirst, jo jūtas kā viens no Imanta Ziedoņa taureņiem.

Kādā kārtējā pirmdienas rītā Anatolijs jau ir ieradies darbā un uzsāk savu vienpadsmit stundu maiņu. Vispirms viņš apkopj vilkus, tad lauvas, visbeidzot tīģerus. Pusdienu pārtraukumā sevišķi pievilcīgu mežacūku smaku un šimpanžu klātbūtnē viņš notiesā sviestmaizi un atver "Coca Cola" skārdeni. Zoodārzā valda liela kņada, jo pārvaldnieks ir izzīņojis, ka parkā tiks uzņemta jauna darbiniece, kas ir ieguvusi Triju zvaigžņu ordeni par labākās kopējas statusu un ir Ingmāra Līdakas meita. Taču Anatolijs tam īsti nepievērš uzmanību. Viņš izbauda nesteidzīgo pēcpusdienu un skatās, kā šimpanzes viena otrai kasa muguru. Pienākot vakaram, viņš ar "Bolt" zaļo skūteri brauc no Mežaparka uz Teikas dzīvokli. Pēc garās, taču patīkamās dienas Anatolijs uzskatīja savu saksofonu un spēlē Raimundu Paulu. Notis savijas kopā ar zālītes smaržu, un ir beigusies skaistā pirmdiena. Nākamajā rītā Anatoliju pamodināja zvans. Pārvaldnieks zvanīja, lai pateiktu, ka jāierodas darbā agrāk, jo darbiniekiem jāiepazīstas ar jauno kopēju. Anatolijs nebija par to priecīgs, jo viņš nebija īpaši sabiedrīks. Ierodoties darbā, tur viņa bija. Anatolijs pārsteigumā teica: "Božemoi! Kas par sievieti! Kaut ko tādu manas acis nebija redzējušas! Gara un slaida kā modele, un mati, ak dievs, brūni, ar vieglām cirtām, taču viņas acis kā lielas pogas un brūnas, ka es tajās sīkstu. Viņas elegantais, garais kakls aizsedz man sauli, bet tā man nav vajadzīga, ja es redzu viņu. Kā lai es ar viņu iesāku sarunu? Varbūt viņa ar mani negribēs runāt? Nē, nu jā, savulaik mamma mani dēvēja par Bredu Pitu. Bet šis nav tas gadījums, šoreiz man ir jāieslēdz šarmantais Anatolijs, kas nogāzīs viņu no kājām. Hmm... vissliktākais, ko viņa varētu pateikt ir nē, taču tas būtu pats labākais, ko es savā dzīvē būtu dzirdējis. Tik smalkā, maigā balstiņā pateikts nē, būtu daudzreiz vērtīgāks kā jebkurš jā. Diez kāds ir viņas vārds? Biju dzirdējis, ka vārds sākas ar A, Aņa, Anna varbūt Alla? Nē, viņai vārds nav noteikti nekāds saīsinājums un nesastāv no trīs burtiem. Varbūt tā ir manas dzīves Afrodīte vai latviešu versijā Agnese. Mans svētuma simbols!" Anatolijs uzsāka sarunu ar Agnesi. Viņa bija tik gudra un zinoša par dzīvnieku kopšanu, ka Anatolijs iemīlējās vēl ātrāk. Zoodārza izrādīšanas laiks paskrēja tik ātri, ka Anatolijs vēlējās būt ar viņu kopā vēl un pārsteidzošā kārtā uzaicināja uz tikšanos pēc darba. Agnese nevēlējās piekrist,

Jo vakarus viņa pavada, lasot horoskopus un meklējot saderības. Skaistā daiļava izprašņāja Anatoliju par viņa dzimšanas datumiem un, saprotot, ka Anatolija zīme sader ar viņas, piekrita viņa piedāvājumam tikties. Anatolijs bija sagatavojis ļoti netipisku randiņu. Viņš ar Agnesi devās uz "Jump Space" lēkāt pa batutiem. Anatolijam nebija liela pieredze randiņu pasaulē, tāpēc uzskatīja, ka aktīva nodarbe būs interesantāka nekā citas. Lai arī Agnese bija pieradusi pie mierīgākām idejām, viņu sajūsmināja Anatolija spontānais ierosinājums, un abi mīlas balodīši pavadīja vakaru, lēkājot kā zoodārza zaļās vardes. Anatolijs jutās kā laimīgākais cilvēks pasaulē, viņš bija kopā ar savu sirdsāķīti, viens otra skatienam satiekoties un vienā mīlas ritmā kustoties. Nākošās dienas un nedēļas tika pavadītas mīlestības gaisotnē. Zoodārzā darbs ritēja ātrāk nekā parasti un tika aizvadīts interesantās sarunas par dzīvi, mūziku un Raimondu Paulu. Anatolijs apkopa žirafes jautrā deju solī un pie sevis dungoja izdomātu rindiņu. "Ak, Agnese, cik skaista tu mani esi un mīlestību man nesi, tik vien domas prātā par tevi, jo laimi pasaulei devi." Dzīve nevarēja būt skaistāka un labāka, viss ritēja kā pasakā. Vakaros Agnese nāca ciemos pie Anatolija, mēnessgaismā viņš viņai spēlēja saksofonu un dažbrīd fonā no otras istabas varēja dzirdēt, "cik maksā Lietuvas kūdra?".

Bija jau iestājies maijs. Anatolijam bija apnicis gaidīt. Viņš bija izlēmis bildināt savu sirdspukīti. Agnese bija kļuvusi svarīgāka par viņa alta saksofonu un bija skaidrs, ka jāmeklē gredzens. Anatolijs kā bildināšanas vietu izvēlējās Ķīšezeru, kas ir pietiekami romantiska vieta, un ūdens zaigošana vienmēr viņu iepriecināja. Anatolijs bija uzvilcis savas labākās drēbes jeb mēļā krāsā bikses un kreklu ar uzdruku "latvietis", ko Agnese viņam bija uzdāvinājusi, svinot vienu mēnesi kopā. Sarunājis tikšanos, Anatolijs leca uz sava baltā zirga jeb zaļā "Bolt" skūtera un devās ceļā, līdz notika pats sliktākais. Satraukumā braucot uz Mežaparku pāri Gustava Zemgala gatves pārvadam, viņš nepamanīja uz zemes akmeņus un pārlidoja pāri stūrei, sasitot galvu pret zemi un zaudējot samaņu.

Pagāja divas nedēļas, un Anatolijs knapi spēja aptvert, kas ir noticis. Dakteris Bērziņš bija ienācis palātā, lai paziņotu, ka viņam ir smagi cietis ne tikai ķermenis, bet arī šizofrēnijas spektra traucējumi ir palielinājušies un smadzeņu darbība ir pasliktinājusies. Bērziņš pieminēja, ka pēdējo mēnešu laikā šizofrēnija ir cikliska un lielākā daļa no Anatolija darbībām bija izdomātas un neīstas. Anatolijam nekas no tā neinteresēja, viņš tikai vēlējās zināt, kur ir Agnese. Jūnijā viņš tika izlaists no slimnīcas un bija gatavs strādāt, un beidzot atrast savu mīlu. Aizbraucot uz Mežaparku, Anatolijs nevarēja viņu sameklēt. Viņš jautāja pārvaldniekam, kur ir Agnese, bet pārvaldnieks pateica, ka nekāda Agnese šeit nav strādājusi. Anatolijs bija nokaitināts, viņš bija pārliecināts, ka visi melo un patiesība viņam pašam būs jāatrod. Konstruktīva domāšana bija galvenais šajā brīdī. Viņš uz kādu brīdi aizdomājās un saprata, ka jāiet uz to vietu, kur abi mīlnieki satikās jeb žirafu māju. Dedzīgais meklētājs neatrada savu draudzeni, bet tikai žirafi vārdā Agnese. Tajā brīdī Anatolijam viss bija skaidrs. Skaistā, slaidā meitene ar tik ļoti pievilcīgu kaklu bija žirafe. Anatolijs krita panikā. Kā tā var būt? Lai noskaidrotu patiesību, viņš brauca uz "Jump Space" ar 11. tramvaju, jo no skūteriem tagad viņam bija bail. Drošsirdis ieradās atrakciju vietā un izlūdzās apsardzei, lai parāda iepriekšējā mēneša kameras ierakstus. Anatolijs nevarēja aptvert to, ko redzēja. Viņš video bija viens pats un kā ķēms mētāja kūleņus un salto. Pie sevis viņš teica: "Bērziņam bija taisnība, es patiešām esmu nenormāls." Anatolija sirds lūza un viņš nesaprata, ko iesākt ar savu dzīvi. Viņš devās mājās un spēlēja "Ilgaiss ceļš kāpās", bet šoreiz vēl bēdīgāku versiju.

Nākošās nedēļas bija nomācošas un tumšas, saule neiespīdēja Anatolija sirdī, un patiesība bija iedragājusi viņa pašapziņu. Laiks ritēja, un tuvojās rudens. Augusta pēdējā dienā, kas iekrita pirmdienā, Anatolijs apkopa liktenīgo žirafu aploku. Bet viss bija citādāk. Kokiem lapas bija zaļākas, putni čivināja skaļāk, un tur viņa atkal stāvēja. Anatolija dzīves Afrodīte, šoreiz vēl

skaistāka nekā iepriekš, un viņas garais, skaistais kakls atkal aizsedza sauli. Anatolijs aptvēra, ka Bērziņam nebija taisnība. Viņa tomēr bija atgriezies. Viņš skrēja pie savas draudzenes un tvēra Agnesi apskāvienos, dzīve atkal bija iegājusi vecajās sliedēs.

/Sintija Trule, 12.5/

"turies"

līgana un mierīga bezspēcība.
miniatūrs būdams, cilvēks paceļ galvu,
un visupirms bija pārsteidzība, kas
no katra paņēma kaut ko savu.
diezgan preīgi pelēki, bet fakts,
ka pavasara ziedoņi tur, kur iepriekš rakts.
pāries, pāri ies, pa pāriem ies un pārsiesies,
ar laiku leikoplasti paši atlīmēsies.
nav jādomā caur plaisu skaita sāpi,
jādomā, kā to visu pēc tam lāpi.
tev zināma ir adata,
ko meklēt nav vairs saprāta.
šķītis, ka par vēlu jaunu adīt, šūt,
licies, ka nevar paspēt, nevar gūt.

bet sašūties visi plīsumi.
tie būs tikai tavas atmiņas pāri palikumi.

"dobe"

bērnības atmiņu duršlakos
un tagadnes spožākajās rīvēs
es nākamībai paklanos
lai arī kas mani sagaidītu visās turpmākajās
dzīvēs

pārstiepu zeķi, lai sargātu cisku
aiz loga jau neredzēt apslēptu vircu
lauku gumpīši vairs akmeņus nespārda
pie tam - sen izaugusi kāja

samīļot asfaltu ar labo aci
skaties, nav jau tik traki
neīkosim lielo traci
raudot nedzirdu, ko tieši man saki

tāpat eju pēc dillēm
zoles pieķep salijušajai dubļu augsnei
ja es minētu pēc bildēm
teiktu, ka dublis ir tas, ko te audzē

un kūtij vienmēr šķībs būs jumts
ruļļi vels liekas cerības
katrs otrais no mums skums

ne visiem zāles stiebriem tiesības ir
vienādas

/kadiķis/

Par to es domāšu rīt

Anatolijs nemācēja pateikt nē. Viņš nezināja, vai tas bija mātes dēļ, kas bērnībā viņam lika būt pieklājības etalonam, vai vienkārši tā bija lēmis Dievs. Viņš nemācēja pateikt nē, kad devītajā vasarā puikas no blakus dāčās aicināja Anatoliju skaldīt malku. Viņš nemācēja pateikt nē, kad vienpadsmitajā klasē Volodja piedāvāja viņam cigareti. Un viņš nemācēja pateikt nē, kad māte viņu ar lielām cerībām mudināja kļūt par mācītāju. Tā nu Anatolijs savos 36 gados bija mācītājs ar 8 kāju pirkstiem, kas dienā vismaz reizi baznīcas tornā augšā aizsmēķēja cigareti. Bet viņš bija iztēlojies citādāk. Jau kopš bērnības, kad ar vilnas zeķēm kājās Anatolijs slidinājās pa veco Hruščovkas dzīvokļa linoleju, Anatolijs sapņoja kļūt par daiļslidotāju.

Par sapni viņš atkal atcerējās, sēdēdams frizētavas mēlajā, polsterētajā krēslā. Visu viņa uzmanību pievērta modernais televizora ekrāns, kas stāvēja blakus resnās, īgnās administratores galdam. Tas raidīja 1998.gada Ziemas Olimpisko spēļu daiļslidošanas sacensības Nagano. Anatolija sejā parādījās smaids, caur biezajiem mākoņiem pavērās saules stari, viņa sirds sasila.

"Lai svētīts mans tēvs debesīs! Cik pasakaini! Cik graciozi slidas asmens slīd pa ledus virsmu! Ja toreiz Romāns un Pāvels nebūtu tik pavirši nometuši cirvi un man vēl būtu visi mani kāju pirksti, es arī varētu slidot un veikt tādus salhovus un tulupus!" Anatolijs nodomāja.

Tā, apbrīnodams daiļslidotāju izveicību, Anatolijs pavadīja visu atlikušo pēcpusdienu frizētavā un atpakaļ uz baznīcai blakus esošo klosteri devās tikai tad, kad pārtraide beidzās.

Ejot mājup, Anatolijs joprojām atcerējās daiļslidošanu. Viņš vēlējās, kaut katru dienu varētu doties uz frizētavu skatīties televizoru, bet, pat ja viņa matu līnija nebūtu sākusi atkāpties, viņa mati tik un tā neaugtu tik ātri, lai būtu nepieciešamība ik dienu apciemot frizieri. Turklāt, ko cilvēki

padomātu, kad redzētu mācītāju augu dienu sēžam pie frizētavas televizora? Nē, tas nebūtu labi. Anatolijs ilgi domāja, un pēkšņi viņam prātā iešāvās ideja. Viņam nepieciešams pašam savs televizors, ko novietot savā nelielajā skabūzīfī baznīcā. Bet, lai nopirktu televizoru, vajag naudu. Lai dabūtu naudu, vajag... Vajag ziedojumus. Domas par ziedojumu piesavināšanos Anatolijam nebija raksturīgas. Viņš bija maigas dabas, labsirdīgs un ne tikai pareizticīgs, bet arī pareizajam ticīgs. Taču, kad viņš iztēlojās, ka katrā brīvā brīdī varētu doties uz savu kambarīti, apsēsties klubkrēslā, aizmirst par saviem mūžīgajiem pienākumiem un skatīties slidotāju piruetes, viņa morāle salūza un ideja par ziedojumu izmantošanu privātām vajadzībām likās arvien vilinošāka.

Nākamajā rītā Anatolijam jau bija plāns. Viņš baznīcā rīkos koncertu, kur dažādas baznīcas dziesmas dziedās mūķenes no klostera. Ieeja būs par ziedojumiem. Pēc koncerta Anatolijs, skaitot un apkopojot ziedojumus, lai novietotu tos baznīcas "kasē", 80 latus ieliks sev kabatā. Par tiem viņš varēs atļauties sev televizoru. Ideju par koncertu Anatolijs pastāstīja galvenajai mūķenei mācai Agnesei. Viņa piekrita, un abi nolēma, ka tas notiks pēc divām nedēļām, 28.februārī plkst.18.00.

Pa šīm divām nedēļām Anatolijs par koncerta norisi informēja gan grēciniekus, kas nāca pie viņa uz privātām sarunām, gan dievkalpojumu beigās sakot: "Kā Jēzus apustulis Svētais Pēteris savā otrajā vēstulē teicis, "To vien turiet vērā, mīļie, ka viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena." Un, mīļie, turiet vērā arī to, ka 28.februārī plkst.18.00 es un mūsu mūķenes ielūdzam jūs uz svētdienu koncertu tepat, baznīcā. Ieeja par ziedojumiem. Lai Dievs jūs sargā un svētī! Visu gaišu!"

Beidzot pienāca koncerta diena. Visi bija sadzirdējuši Anatolija aicinājumus – baznīcas soli bija pilni cilvēku. Vēl pilnāka pēc koncerta bija ziedojumu kastīte. Tajā bija 143 latu! Anatolijam šķita, ka tā ir Dieva zīme un atbalsts, jo parasti pēc koncertiem kastītē bija ne vairāk kā 90 latu. Tagad Anatolijs varēs nopirkt televizoru un atstāt vēl 60 latus baznīcai. Pacilāts Anatolijs nolēma, ka pirmdien dosies uz veikalu pēc televizora, un aizgāja gulēt. Sapņos viņš redzēja smalcinātus vīriešus un sievietes kleitīnās, kas slidinājās pa ledu, lidinājās gaisā un vilināja Anatoliju pievienoties. Viņš savā stiharā slidoja, palecās, virpinājās, iespurdzās smieklos un bija patiesi laimīgs.

Nākamajā dienā pēc svētdienas dievkalpojuma Anatolijs sēdēja savā skabūzītī un pildīja krustvārdu mīklas, kad pēkšņi viņu pārtrauca klauvējiens pie durvīm. Tā bija māsa Agnese.

"Sveiki, tēv Anatolij!" Agnese iesāka. Anatolijs allaž jutās neērti, kad viņu tā uzrunāja, jo Agnese bija krietni vecāka par Anatoliju, pieredzējušāka un pēc rakstura viņam atgādināja viņa māti.

"Sveiki, māsa Agnese! Ko vēlējāties?" Anatolijs laipni atbildēja.

"Gribēju aprunāties par vakardien savāktajiem ziedojumiem."

Anatolija sirds uz brīdi apstājās, kaklā savēlās kamols. Viņam bija bail, ka Agnese ir atklājusi viņa plānu.

"Lieta tāda, ka pagājušajā rudenī," Agnese turpināja, "mūsu baznīcas un klostera dārzniekam un kapracim Jurijam, pļaujot zāli klostera dārzā, salūza zālesplāvējs. Nu, bija jau nokalpojis savu. Tagad nāk pavasaris un domāju, ka varbūt par vakardienas koncerta ziedojumiem varētu iegādāties jaunu pļaujmašīnu, lai Jurijam nebūtu jāmokās ar izkapti vai dārza šķērēm. Kā nekā šodien jau 1.marts. Tūlīt zāle sāks atkal augt, vecā vēl būs jāpārplauj, Jurijs pavisam noraizējies, nav jau arī vairs tik spēcīgs kā agrāk, saprotiet. Man svētdienas skoliņā Lindiņas tētis Igors teica, ka pļaujmašīna tagad maksājot ap 130 latu. Pamatīga jau summa, bet, kā jums šķiet, mums sanāktu?"

Anatolijs kļuva arvien skumjāks un skumjāks. Viņš paskatījās pa logu. Pavasaris tiešām bija tuvu. Debesis bija gaišas, un, aiz neliela mākoņa malas aizslēpusies, spīdēja saule. Sniegs bija nokusis. Bērzam ielas malā jau sāka parādīties pavisam nelieli, zaļi pumpuri. Kad paskatījās tālāk uz priekšu, varēja redzēt kapus. Tur Jurijs ar saliektu muguru raka sasalušo zemi. Viņš bija liels un spēcīgs, taču jau sirms, un pa šo ziemu bija īpaši savārdzis.

"Jā, māsa Agnese, mums sanāktu. Vakar koncertā ziedojumos ievācām 143 latus. Rīt došos uz veikalu un norunāšu visu par pļaujmašīnas iegādi. Varat nodot labās ziņas Jurijam," Anatolijs ar vārgu smaidu seja atbildēja Agnesei. Anatolijs nemācēja pateikt nē. Turklāt, viņam bija žēl sevis, žēl savu nepiepildīto sapņu par slidošanu un televizoru, bet bija žēl arī Jurija. Agnese priecīga atvadījās un aizgāja, Anatolijs palika sēžam klubkrēslā un domāja par to, kā izvērtusies viņa dzīve.

Viņš sēdēja, sēdēja, līdz sagaidīja pilnīgu tumsu. Tad Anatolijs atvēra galda trešo atvilktni, no tās aizmugures izvilka pustukšu cigarešu paciņu, sērkokļus, un kāpa baznīcas tornī. Šādi vakari

– EIFORIJAS SĪRUPĀ –

bija Anatolijam vismīļākie. Debesis bija tumšas, spīdēja tikai mēness. Viņš izvilka no paciņas cigareti, aizdedzināja to, ievilka pirmo dūmu un, skatīdamies debesīs, nodomāja: "Jā, Dieva ceļi tiešām ir neizdibināmi. Bet, kā lai es ar tiem arodu? Kā lai es tos pieņemu? Un kā lai es dabonu sev televizoru? Ah, par to es domāšu rīt."

/Līva Skrupska, 12.5/

Tukšums

Tu esi pilns, pilnvērtīgs,
Pārbāzts...
Acis spiežas ārā no trauslajiem plakstiņiem.
Kur apsēdies,
Tur izveļas emociju muteklis.
Tu turi savu masu,
Centies uz nevienu neizgāzt,
Rokas apsietas ap sevi,
Varētu nodomāt, ka jau atradies trako
namā.
"Tu esi pārāk emocionāls!"
Es esmu pārāk daudz?
"Izbeidz būt tik pilns, ciest nevaru."
Tu norij šaubu ābolu,
Tai skaitā sēklas,
Bet kur citur to ābolu bāzt,
Ja tu jau esi pārpildīts,
Pārāk resns ar savām emocijām.
Kurš tevi mīlēs tādu?
Kuplu, veselu, bagātīgu, ekstravagantu.
Melo tie sinonīmi!
Tādu pārpildītu ar sapuvuša ābola skābi,
Kā mežs pildīts ar sēnēm un ķērpjiem
Kas veļas ārā no zemes,
Jo tu nemēdz aizvērties.
Mute pildīta ar dusmu vēmekļiem.
Tāds tu esi!

Tu sāc kost savus vaigus,
Jo zobu pārāk daudz,
Trinas gar smaganām gļotainajām.
Sāc šaubīties par divu nieru vajadzību,
Un konstatē, ka no vienas varētu atbrīvoties,
Jo tava galva ir piesmacēta pati ar sevi.
Lai cik tu censtos,
Savām emocijām iekost neizdosies.
Atvem tās, cik vēlies, tu nekad no tām
neatbrīvosies.
Tu sāc plēst savu ādu,
Nagus, matus, kaunuma vietas,
Paplēs arī savu personību, sev nepamanot.
Vai tagad es esmu pietiekams?
"Kāpēc tu esi tik histērisks?"
Atkal par daudz?
Tu sāc kost tās ābolu sēklas.
Ja tās iznīcina, tad jau neizplauks
Caur atlikušo nieri.
Kaut vai mēslojums tavā ķermenī ir
pietiekams,
Lai izaudzinātu veselu dārzu.
"Ko tu uz mani tā blenz?"
Acis arī par daudz?
Ai, tie takš tie paši āboli.
Noplūkšu, noplēsīšu, novilkšu.
Velc, velc to acu striķi ārā.
Tu izvelc daļu

– EIFORIJAS SĪRUPĀ –

No savas pašcieņas,
No savas pilnuma kastes.
Kost, kost.
Ko vēl tev nokost...
Alkohols būs pārāk daudz, lai to pildītu iekšā.
Pietiek jau mētāties ar emocijām savām.
Kod ribās!
Cik tad tādas cilvēkam ir?
Ar 8 nepietiek ?
Kod sev, kod!
Izkod kuņģī caurumu,
Atlikusī ābola skābe palīdzēs tev izkost.
Izkod tos nervus, kas tevi tracina.
Iesplauj tos darba audeklā.
Sabiedrība no taviem neironiem
Uzadīs sev novelitātes kroni.
Varbūt, ka pietiek kost.
Var būt,
Ka tā nevar būt.
Varbūt tu nekad nejuņisies izkodies.
Ar savām, kādreiz bijušām acīm,
Kas spraucas kā tukšas ligzdas,
Tu sēdi zem kimova zvaigznes,
Un vērsies pie tā, kas tevi sāpināja visvairāk.
Vai tagad es esmu pietiekams?
"Tev viss labi ? Tu izskaties bāls."
Bet tu neatbildi,
Jo nav kur raut enerģiju.
Tu skaties citos, kā stirna
leurbusies mašīnas gaismās,
leurbusies citu spožumā,

Jo savu tu esi izkodušis.
Līgojies tu kā tukša vāze
Kā tukšais medus podiņš,
Pēc tās reizes, kad Pūks vairs nespēja
Sevi atturēt, sevi pieņemt.
Tu esi tukšs.
Visbeidzot tu esi
I z t u k š i n ā t s ,
Bet tagad no tevis prasa tik daudz,
Tie paši, kuri lūdza, lai tu sevi iztukšinies.
Un vairs nav kur likties,
Izņemot pašam savā dvēselē.
Kura, esot tukša, nekad nebūs pildīta.
Vakuumā apgaismošana nenotiek.

/Afra Pla Kima, 11.5/

Ūdens plūst manās vēnās asiņu vietā
Tā kā pēc horoskopa esmu ūdensvīrs, tas,
manuprāt,
ir normāli.

Es neesmu normāla
(negribu būt normāla)
Ko nozīmē būt normālam?
kas ir normāls cilvēks?
Kas ir normālisms???

Seksīgi ir būt ūdenim
tam nav noteiktas formas
tas pielāgojas videi
plūstoš veidols, kam nav robežu
(es vēlos būt ūdens)

– EIFORIJAS SĪRUPĀ –

Ūdens kā plaušas
cilājas jūras viļņos
ieelpo - ceļas bangas
izelpo - smilfīs redzams bēgums

Kas ir ūdens?
tas ir mans neklātesošais tēvs
tāpat kā Poseidons
viņš tik kādu reizi uzmet aci
un atsūta kādu dāvanu
lai aizsūtu sirds šuves man
lai mierinātu sevi
ka viņš ir labs tēvs

Agrs rīts caur manu bērnības logu plūst iekšā
Tas apņēma mani kā mīlā māte
Dzestrais gaiss pilda manas plaušas
Es gribu skriet pa mīksto zāli
Ar mazajām basajām kājiņām

Gandrīz vai šķiet ka jau esmu atpakaļ
bērnībā

Ir tik viegli piecelties un klusītiņām

Aizčāpot līdz vecāku gultai

Kur pagulēt var vēl stundas divas mīlestībai
skautai

Tāču kilometriem tālu esot tik agrais rīts

Spēj mani skaut atpakaļ uz atmiņām vecām

Kad stresu uzdzen tikai rotaļas spēles un
saulains laiks

Apsēsties un atminēties prieka pildītās
minūtes

Pieaugušai esot grūti jau

Atmiņa tomēr arī pieviļ sirds bērnu

Agrais rīts nu cauri kā sekundes aizskrējis gar
horizontu

Tik vien aizkaros vēl kā bērni rotaļājas

Putnu čalas un bērnu smiekli

/Evelīna Sekace 11.5/

Preciniece pa poļu modei

Viņa bija tikai tāda...nekāda, maza zanke, šķiet, Agņeška vārdā, noteikti ne viņa tipāžs. Visai tumša ādas nokrāsa, tā man vienmēr atgādināja manu brūnaļu laukos, bērniībā. Ļoti dīvaina izpratne par to saucamo gaumi. Bet, lai nu kā, Anatolijam iemīlota.

Turpretim, ja mēs runājam par Anatoliju – nu, zelta gabaliņš. Sprogaini, zeltaini matiņi, zilas acītes, bet tikai tad, ja viņš skatās saulē. Ļoti laba gaume, tā atkal no manis iedzimta. Tā jau i, ābols tālu no ābeles nekrīt.

Pirmais rīts ar to vazaņķi un Anatoliju.

Visi pie brokastu galda ar pārvēlušos mannā manā čuguna katlā.

Briesmīga pēcgarša, ne tāpēc, ka viņa gatavoja, vairāk tāpēc, ka viņa man ir tieši iepretim. Mājsaimniece atradusies, staigā apkārt manā priekšautā ar uzrakstu "labākā saimniece" (to, starp citu, man dāvināja Anatolijs) un blisinās, un smaida, jauki jau jauki, bet nu ne jau pus stundu no vietas.

Pēc ilgāka brokastu klusuma.

Es uzsāku sarunu.

Nu, Agņeška, kā tad mājās, kā tatam*, kā matkai*?

Viss kārtībā, neviens nesūdzas, vakar atsūtīja foto, kā svin Masļenicu*.

Tā neko, vai tad negribēji būt ar ģimeni svētkos?

Es jau biju ar ģimeni, ar jums - Anatoliju un vīramāti!

Es piecēlos šokēta.

Vai tad jau esi bildināta? Un kad tad šiem jaunumiem bija mani jāsasniedz?

Nē, jau ne, tas tā dabiski izskrēja ārā.

Dabiski... kas tur dabisks, vieni papīri un ekonomiskā krīze tai, tavā saucamajā, ģimenē.

Es gan tā neteiktu, manuprāt, tā ir sajūta, piederība un visas tās tradīcijas. O, Anatolij, kad precēsimies, tad jāizdomā, vai pa poļu gaumei vai latviešu tradīcijās.

Anatolijs beidzot atvēris muti pilnu ar pjerogiem.

Šoreiz nedaudz labāki pjerogi iznākuši tev.

Es ātri nomainīju tematu, jo es vairs nevarēju paciest viņas vāvuļošanu.

Anatolij, kaimiņu Esmeralda atgriezies no Spānijas garā ceļojuma, lika pasveicināt.

Paldies, mammu!

Man nepatika viņa tonis, pārāk garlaicīgs.

O, vai tā ir tā pati Esmeralda, tava smilšukastes biedrene?

Ko viņa atkal lien mūsu sarunā?

Tas nu gan ir interesants veids, kā izklāstīt savu vēsturi ar Esmeraldu, smilšu kastis biedr...

Atceros, viņa izklausījās pēc ļoti jaukas meitenes, ja jau viņa ir atpakaļ, arī viņu mēs varētu uzaicināt uz kāzām!

Tā skuķe iekviecās.

Anatolij, atnes to mēļo albumu no sekcijas.

Mammu, varbūt šoreiz nevajag?

Zeltgabaliņš vēl runās prefī.

Nes nes tik šurp, Anatolij, man tā patīk fotogrāfijas, es uzskatu, ka tā ir daļa no lielas vēstures, jo, kad es būšu jau tik sena, kā tava māmiņa, fotogrāfijas jau būs vēsture un stāvēs muzeja arhīvos.

Sena es viņai, pašai smieklī nenāk? Gadi jau neko uz pases neizsaka, tikai cipari, izskatos tāpat trīs reizes labāk par viņu ar to briesmīgo lūpu krāsu un tiem matiem, tiešām, ja tā paskatās, kādai vārnam ne pa jokam ligzda iznāktu.

Nes šurp to albumu!

Starp citu, mans mīļākais albums, 67 fotogrāfijas vākos un vēl 13 kabatiņā pašās beigās.

Viss jau sagatavots un pirmā bilde gluži...nejauša.

Vai, kas tad te mums pagadījies... pirmā ziema Anatolijam un Esmeraldai, aptuveni pirms 19 gadiem... izdomājuši skriet pliko maratonu.

Pliko maratonu un ziemā? Vai tad tā nevar noraut trako kaszeli*?

Pēkšņi viņš iemurkšķējās no galda gala.

Tas jau bija tikai bildei, tad jau skrējām atpakaļ iekšā.

Es šķīru nākamo lapaspusi.

Ak, jā, šeit pie mums, Kubulos, uz lielā akmens, tā bija viņu mīļākā sauļošanās vietiņa.

Agņeška pat pienāca tuvāk, atkal ar to stulbo smaidu.

Kādi jaukumiņi!

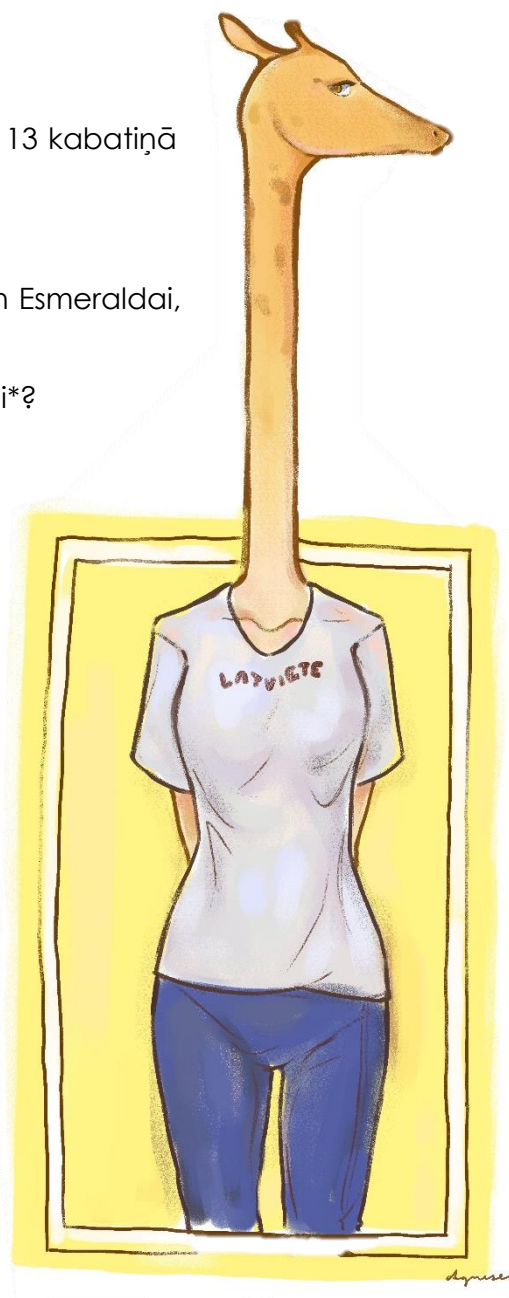
Skatījos uz to ģīmi... nekas drīzi tā nesanāks, paņēmu vairāk uz albuma beigām.

Šeit jau tieši pirms Spānijas brauciena, rudens. Bija kopīga pasēdēšana abām mūsu ģimenēm, un likās, ka jau bērniem drīzi būs kāzas un jāprecina jaunieši. Es pat izveidoju tāmi.

Atkal viņš no aizmugures kaut ko izsauca.

Nevajag jau pārspīlēt, tas vien tāds ģimenes joks bija. Bija zināms, ka viņa brauks uz Spāniju mācībās un nekādu precību nebūs.

Un tad atkal tās sarkanās lūpas pavērās.

- Spānijā... mums noteikti vajag pie viņas aiziet, varbūt var ko ieteikt, un mēs tur varam aizbraukt kāzu ceļojumā.

Mhm.. šitā būs sarežģīta preciniece, būs jāņem kaut kas no kabatiņas, smagā artilērija.

Nē nu jā, kāzas jau nemaz nebija tik nopietni, man jau arī nepatīk visa tā naudas šķiešana, bet te, uz lapiņas, no manis un Esmeraldas mammas pāris vārdiņi sarakstīti.

Vārdiņi... kam?

Nu jaunajiem mazbērniņiem, protams...

Mammu, būs jau labi, pārstāj!

Sēdi nost! Nu jā, es atkal gribēju meitiņu, bet Esmeraldas māmiņa atkal uz tiem puikām kritusi, bet nu galvenais, lai jau pāris priecīgs un laimīgs, vai ne?

Agņeška nedaudz aprimās ar to smaidīšanu un apklusā.

Nē, es jau arī jums iedotu lapiņu, bet tie vairāk tādi latviskāki, jūs gan jau gribēsiet pa poļu gaumei, kaut ko – Agata, Ārons vai Adnans.

Viss kļuva arvien klusāks, izņemot Anatoliju, izskatījās, ka drīzi celsies un kaut ko auros, bet tad mēs nevaram runāt vienā kontekstā par Anatoliju un aurošanu.

Esmeralda, starp citu, tagad apmetusies Latvijā uz palikšanu, teica, ka gatava beidzot pieņemt to tavu pārvākšanās piedāvājumu pirms Spānijas, bet es jau teicu, ka tev jau tagad Agņeška un tā...

Piedāvājums? Pirms cik ilga laika tad tas bija ?

Agņeška trīcoši jautāja, kamēr Anatolijs meta man nu tādus ne pa jokam 1000 naida skatienus minūtē.

Nu tieši pirms jūsu iepazīšanās, viņus jau atturēja tikai tā Spānija, nekad jau īsti tā arī nepašķīrās jaunekļi, bet tu neuztraucies, viņa jau neņems tev Anatoliju nost, ja nu vienīgi viņš pats aizies, jo dzirdēju, ka tagad būs turīgs darbs un pati jau arī tikai tāda latviešu sieviņa, bet nu skaista, ka maz neliekas.

Māt, izbeidz šitās runas!

Es taču tikai jokojos, man jau arī sirsniņa lūst, ka tev tāda nedrošības sajūta kaimiņos visu laiku, bet būs jau labi.

Agņeška ar nedaudz slapjām acīm piecēlās un aizgāja, aizbildinoties ar tualetes apmeklējumu vai, kā viņa teica, toaletes .

Anatolijs pienāca pie manis, paskatījās, tam gan ūdens vis nevarēja noslēpēt tās ugunis acīs, bet neko jau šis nepateica un aizskrēja tai līdz.

/Emīlija Mia Kundrate, 12.5/

SUDOKU

Aizpildi tukšos lauciņus ar skaitļiem no 1 - 9 tā, lai tie nebūtu vienā un tajā pašā līnijā vertikāli un horizontāli, kā arī tā, lai tie neatrastos vienā kvadrātā. Veiksmi! Atbildi meklē pie sk. D. Ivanovskas bibliotēkā. :)

	8	7		5				3
6	1							
	5		7		2		9	
5	7		9		6			
		3			1	6	8	5
	6	8		3		1		9
		5				3	2	1
1			5				4	
				4	3	5		

	5	7					1	
		8			1	4		
6	1	4	7		8			2
				6	7	2	9	
	2						3	8
	9					1		
			9	7		5		1
5					6		8	
			1			7	2	

/Evelīna Sekace 11.5/

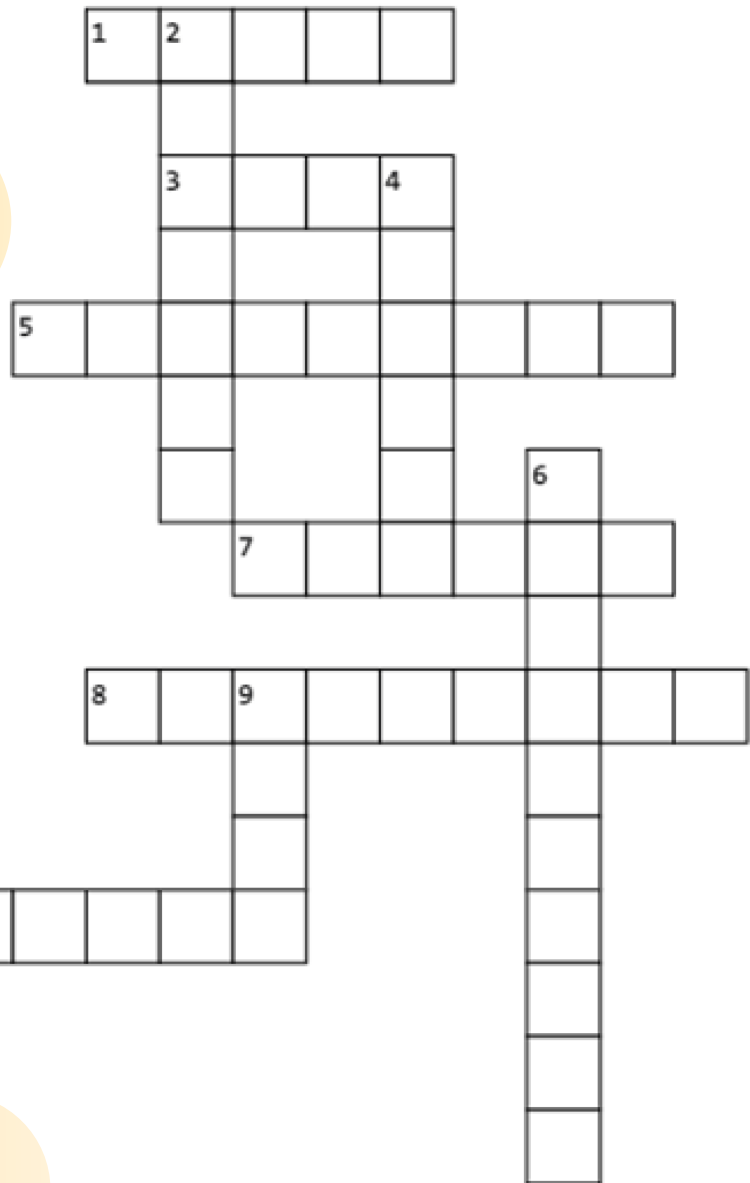
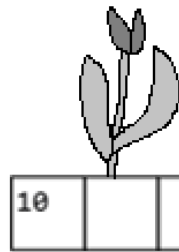
SPOTIFY PLAYLISTE

“Lavandas smaržas” ir diezgan savāda mūzikas playlsite ar pazīstamiem un ne tik pazīstamiem mūziķiem. Jautras un avangardas melodijas pie kurām baudīt silto laiku. Baudām pavasari ar dziļdomīgām domām par vasaru.

/Afra Pia Kima, 11.5/

Krustvārdu mīkliņa

Horizontāli

1. Puķe, kas zied pavasarī.
3. Imanta Kalniņa brālis, dzejnieks.
5. Centrāltirgus ēkas senāk bija ... novietnes.
7. Lugas "Zelta zirgs" autors.
8. ... stacija (vilcienu stacija, kur satiekas vairākas līnijas).
10. Pilsēta, kurā piedzimst vējš.

Vertikāli

2. Parks Rīgā, kurā zied sakuras.
4. Augu ģints, kas veido sūnu purvus.
6. ... josta.
9. Latvijas galvaspilsēta.

Lasi L'avīzi

Jo šī ir kaķu mīlākā avīze.

***Kas pierāda, ka tā ir labāka par jebkuru
citu***